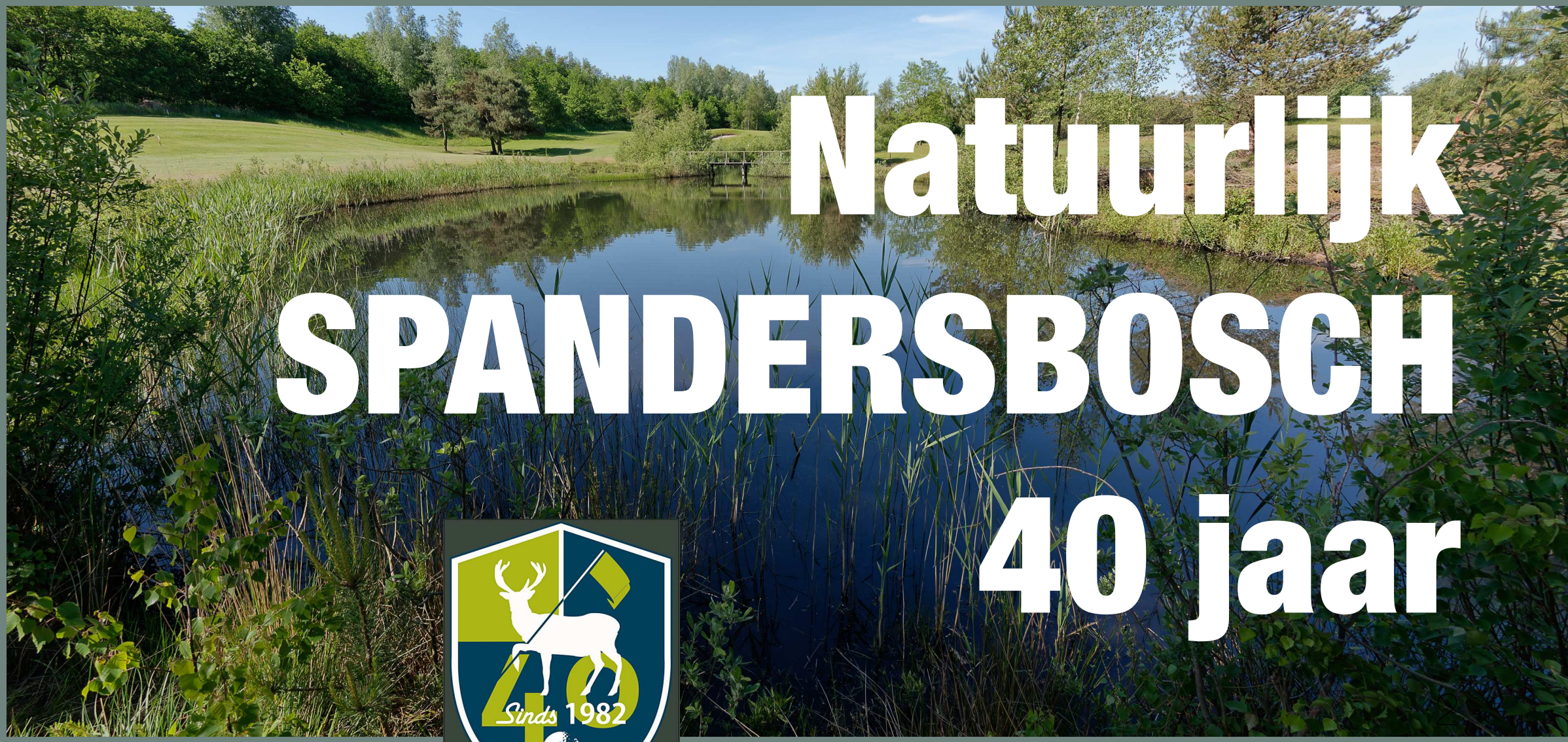

Natuurlijk SPANDERSBOSCH

40 jaar

Sinds 1982

Natuurlijk Spandersbosch 40 jaar

Golfvereniging Spandersbosch

Be Fair 1982 - Golfvereniging Spandersbosch 2022

Natuurlijk Spandersbosch

Golfvereniging Spandersbosch

door Paul Scheulderman | i-Galerie.org
redactie en introducties | Celia Noordegraaf

Hilversum | Hoevelaken

lente 2022

Inhoud

Woord vooraf **10**

Celia Noordegraaf, voorzitter Golfvereniging Spandersbosch

De acht Betskes **12**

Vier dames, een hond en een golftas uit Amerika

Natuurlijk Spandersbosch

de Boschbaan **17**

Greenkeepers, Pro's en Groenteam **38**

de Crailoobaan **51**

Momentopnamen op de banen, 2019-2021 **73**

Uitgelicht

Ton Visser **80**

Thécla Endert **82**

Jan Plouvier **84**

Chris Oosterhuis (†) **86**

Bestuur Golfvereniging Spandersbosch

Basis op orde, Spandersbosch doen bruisen **90**

Wie is wie in deze verhalen **93**

Het verhaal van Spandersbosch

Als kind ben ik heel vaak verhuisd, waardoor ik nooit goed antwoord kan geven op de vraag waar ik vandaan kom. Ik benijd mensen die nog steeds wonen op de plek, waar ze zijn opgegroeid. Ze kunnen aanwijzen, waar ze in het water zijn gevallen of voor het eerst hebben gezoend. Ze zitten vol met spannende verhalen over wat zich allemaal om hen heen heeft afgespeeld en voelen zich verbonden met hun omgeving. Dat heeft iets heel moois in mijn ogen.

Zo zijn er ook mensen die zo ongeveer op Golfpark Spandersbosch zijn geboren. Zij kunnen je precies vertellen hoe de velden erbij lagen vóór de aanleg van de natuurbrug en herinneren zich nog de prijs van een emmer oefenballen in 1996 (5 gulden!). Af te rekenen door een envelop voorzien van naam en datum in een brievenbus naast de ballenkist. In veertig jaar kan veel gebeuren.

Hole-in-one
Zelf kom ik nog maar pas kijken bij Spandersbosch. Ik ben dan ook erg blij met dit boek ter gelegenheid van het veertigjarig bestaan van Golfpark Spandersbosch. Vol verhalen over de rijke geschiedenis van onze bloeiende vereniging. De lustrumcommissie heeft iedereen opgeroepen om verhalen in te sturen.
Dat kunnen ook recente verhalen zijn. Zo stond ik enkele jaren geleden achter Ad Zuidgeest toen hij een hole-in-one sloeg op BB2. Hij sloeg een prachtige bal en kon het bijna niet geloven, toen die ín de hole bleek te zitten. Een mooi moment.

Goedkoop is duurkoop
Mijn eigen moment of fame was het moment dat ik voor het eerst over het 'ravijn' sloeg op CB 6. Ik had mezelf een driver beloofd, als me dat zou lukken. Na heel veel mislukte pogingen, lukte dat eindelijk. Samen met mijn pro Edward zocht ik een heel goeie driver uit, een Callaway. Ik heb hem nog steeds.

Jounpraten
Op het Friese platteland waar we de eerste jaren van ons huwelijk woonden, komen de mensen 's avonds bij elkaar om verhalen te vertellen. Jounpraten, heet dat. Sommige verhalen worden keer op keer verteld, omdat iedereen er zo van geniet. De verhalen scheppen een band. Nieuwkomers leren de geschiedenis van hun omgeving kennen. Ook het Gooi was eeuwenlang een magische wereld, die gonsde van de verhalen. Vanuit Spandersbosch voegen wij daar onze verhalen aan toe!

Celia Noordegraaf
Voorzitter Golfvereniging Spandersbosch

Zo begon golfen op

Spandersbosch

Tafelgesprek met Stance Hermans, Pia Poelmann en Ansje Bredius.

Wat hebben jonge hondjes en golf met elkaar te maken? Alles, zo blijkt uit het verhaal van Stance Hermans!

.

Op 13 december 1980 vond reeds een bespreking plaats tussen een afvaardiging van het Be Fair bestuur en het bestuur van de Baarnse Golfvereniging, daarbij ook de vier initiatiefneemsters, die optraden als bestuur Be Fair golf in oprichting. Toos van der Voort en Gonneke Zijlstra sloten zich bij dit viertal aan, omdat de werkzaamheden zich snel uitbreidden.
Besproken werd de mogelijkheid tot het in leven roepen van een golfafdeling binnen de S.V. Be Fair. Resultaat van de bespreking was: elke donderdagochtend, regen, sneeuw, ijs en hagel dienende, golfinstruktie o.l.v. Tom de Booy, instrukteur van de Baarnse, op de velden van Be Fair. Voor ongeveer 20 personen. Voornamelijk dames, versterkt met Nand Boitelle, Han van der Weyden, Guus Richter, Hans Bantzinger en anderen.
Er werd geslagen vanaf een traploper en diverse automatten. We kregen toestemming onze ideeën verder te ontwikkelen en de eerste materialen aan te schaffen.
Door onze eigenzinnigheid en soms te snelle beslissingen, werden we al gauw betiteld als "Stance en haar rekels".

Het begon met een ongelukje. Wij hadden een hond, en tijdens het uitlaten werd die midden op straat door een andere hond gedekt. Ik was helemaal in paniek en dacht, oh wat gebeurt hier? Ik belde aan bij de mensen waar die hond vandaan kwam en die zeiden, laat maar gebeuren, het is al te laat.

Toen heb ik de dierenarts gebeld en gezegd dat mijn hond gedekt was, maar dat ik niet op kleine hondjes zat te wachten. Zegt hij, oh kom morgen maar dan geef ik haar een spuit. Maar goed, na zoveel weken kom ik 's ochtends beneden en had ze op de bank twee hondjes, levend. Heel schattig, werkelijk, ik was helemaal enthousiast. Dus ik heb met die hondjes over straat gesleept, maar dacht wel die hondjes kunnen we niet houden.

Amerika

Via een advertentie in de krant heb ik gevraagd wie zo'n hond wilde. En toen heeft Angelique de leukste van de twee uitgezocht en voor ons een etentje georganiseerd. Daar waren mijn man en Truus Krens ook bij. En na wat wijntjes zei Truus die net uit Amerika terug was, waarom gaan we niet golfen? In Amerika golft iedereen. Je kunt daar bij de kruidenier clubs kopen, zo populair is het en ik heb genoeg clubs om jullie alvast een beetje te introduceren.

8 Betskes

Dus ik in mijn ruitenbroek, heel officieel, ging met Truus naar Be Fair en zei tegen Vrolijks "Wij komen hier golfen". Toch hartstikke leuk? "Nou", zei hij, over mijn lijk. Zolang ik hier ben wordt er geen bal geslagen." Toen zijn we naar het speelveld aan de 's Jacoblaan in Bussum gegaan en daar hebben we onze eerste bal geslagen en werd meteen de golfvereniging 'de 8 Betskes' opgericht, vernoemd naar een café in Venlo. Dit café werd gerund door vier dames die samen acht betskes (billen) hadden. We konden er helemaal niks van. We sloegen over de weg helemaal naar de andere kant. Dus dat was niet zo'n geschikte plek om te oefenen.

Njet

Daarop zijn we naar het bestuur gestapt maar dat zei "Nee, daar komt helemaal niets van in, dat gaan we niet doen". Alleen bestuurslid Karel Slootman moedigde ons aan om door te zetten. Na een paar weken werd ik gebeld door iemand uit de buurt, die een man was tegengekomen, die op de Lage Vuursche aan de leden van de Baarnse Golfvereniging op een recreatieterrein golfles gaf. Hij adviseerde daar eens naartoe te gaan.

De aanhouder wint

In Lage Vuursche was verder niemand, alleen een zekere Tom de Booij. Op dinsdag 2 december 1980 kregen we in de stromende regen onze eerste golfles. Er was verder niemand op de les gekomen, alleen wij. En zo is het begonnen. Op zaterdag 13 december werd een vergadering met het bestuur van Be Fair belegd om te bezien of het toch mogelijk was om een Golfafdeling in het leven te roepen binnen de Sportvereniging Be Fair. Het resultaat was dat op donderdag 18 december de eerste golfles werd gegeven op het vierde veld van Be Fair. We betaalden een rijksdaalder per persoon voor de les.

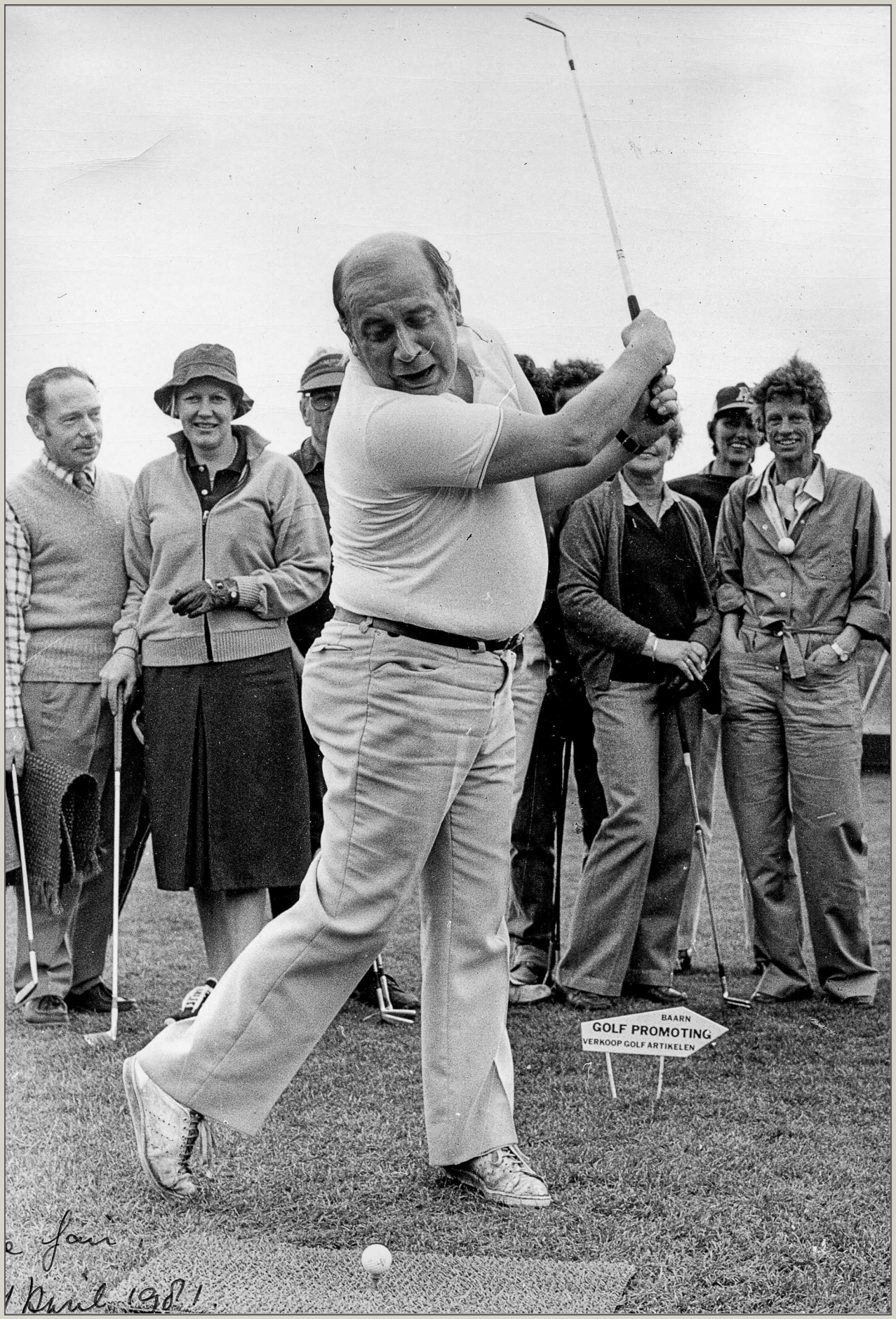

Tom de Booij

Stance Hermans, Pia Poelmann en Ansje Bredius

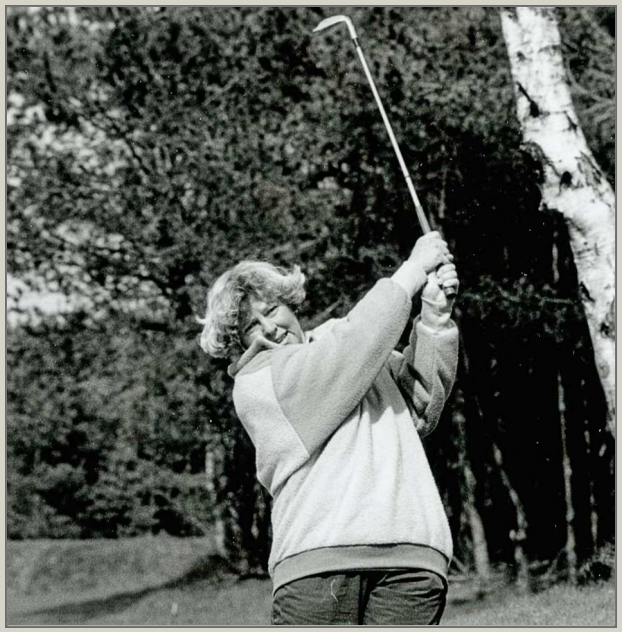

Stance, Pia, Ansje en Truus

Natuurlijk Spandersbosch

Boschbaan

Chapeau

Anneke Bär

Een aantal jaren terug ben ik gestart met golfen. Op voorspraak van mijn vriendin Ellenoor de Bruijn, ook lid van Spandersbosch. We zochten een actieve buitensport als vervolg op het roeien bij Tromp. In eerste instantie dacht ik dat golfen te weinig actief zou zijn, maar al snel bleek het tegendeel! Erik, als pro, peperde 'doorlopen in de baan' er direct goed in.

Tijdens mijn werkzame leven speelde ik één keer per week op de Crailoobaan. Het was mijn ochtend van bijtanken in de prachtige natuur, hoofd leegmaken én gezellig met m'n vriendinnen een balletje slaan. Al bleek dat balletje slaan van tijd tot tijd ook zeer confronterend en frustrerend te zijn. Met name het ravijn was een psychologisch obstakel. Bizar hoe het werkt in mijn hoofd met die negatieve zelfspraak ('lukt me nooit', 'oh jee', 'neem maar een oude bal want die ben ik toch kwijt' etc etc)….. In de loop der tijd ging ik de problemen (bunker, putten, afslag, chippen...) als uitdagingen zien en dat leidde tot meer speelplezier.

Gelukkig zorgden ook veel andere dingen voor spelplezier. Met het ingaan van mijn pensioen ben ik lid van beide banen geworden en kan ik meer tijd steken in het golfen.
Ik waardeer de vriendelijke sfeer en de behulpzame omgeving van Spandersbosch. Ik ervaar een absoluut '*welkom*' door de mensen die zich inzetten voor deze vereniging en dat zijn er velen! Chapeau. Verheug me op het vervolg in meerdere opzichten maar ook op verlaging van m'n handicap.

Putting green en Boschbaan hole 1/10

Bart van de Weerd

Op een stoel zitten op zes

Spandersbosch is een prachtige baan. Het kan me niet lang genoeg duren om zo in de natuur te zijn. Fantastisch uitzichtpunten en het zijn banen met onverwachte dingetjes erin.

Een jaar of vijf geleden nam ik mijn zwager mee naar de Crailoobaan. Op zes met die verdieping erin, het ravijn, hadden we afgeslagen en liepen we het pad naar beneden af. Toen pas zag hij de verdieping. "Maar goed dat ik die kloof niet gezien heb, want dan was ik er nooit gekomen!", zegt-ie. Heerlijk, iedereen heeft er moeite mee, dat zit tussen de oren.

Ik vind acht op de Crailoobaan een hele mooie. Om van te houden, zo kleurrijk. Ik kan er uren naar kijken. Eigenlijk hoef ik hier helemaal niets te doen. Zet me op een stoel op de zes van de Boschbaan en ik ben klaar voor de rest van de week. Zo mooi. Je komt hier binnen, hier voel je je thuis.

Boschbaan hole 2/11

Driver op drie

Spandersbosch is een heel vriendelijke baan. Niet om te spelen, want hij is heel erg uitdagend. Het zijn de mensen die je heel makkelijk opnemen. Je leert ze makkelijk kennen en ik denk dat dat een van de mooie dingen is van Spandersbosch. De banen zijn heel uitdagend maar vooral die natuur die is zo mooi.

Marja Weijers

Een rondje maken
Als ik op Boschbaan 1 begin, dan is dat altijd lastig want iedereen zit mee te kijken. Je wilt graag op de green komen maar dat lukt niet altijd goed want je moet er nog even in komen. Boschbaan 2 is heel smal: te veel naar links lig je tussen de bomen, te veel naar rechts lig je ook tussen de bomen. Als je daarna het pad op loopt en je komt op 3 dan beginnen de echte banen: grote lange holes die erg lekker spelen en je loopt daar ook echt in het bos. Soms een eekhoorntje of een hertje erbij, zonnetje erop, echt, ik vind de banen heel afwisselend.

Terras
Hole zes van de Boschbaan is echt mooi. Op het moment dat je afslaat zie je de vlag nog niet. Bij zes moet je schuin omhoog, echt een hele uitdaging om goed naar boven te slaan. Zeven is een mooie lange baan, heerlijk als je daar een ‘afstandje’ kunt maken, ben je bij acht en dat is weer een hele lastige niet eens zoveel water maar op een of andere manier trekt dat. En dan negen. Zover mogelijk bij de eerste slag slaan en dan ben je alweer bij het terras waar ze allemaal zitten te kijken. Niet zo erg want inmiddels ben je daar overheen.

Superslag
Een bijzondere herinnering bewaar ik aan hole 3 van de Boschbaan. Ik had een driver gekocht en mijn allereerste slag met die driver, was tijdens een zomeravondwedstrijd. Ik sla er op hole 3er voor het eerst mee af en het klonk lekker! En hij ging ver… Ik was helemaal blij. Toen we onze ballen gingen zoeken was die van mij was niet te vinden. Zoeken, zoeken en uiteindelijk dan maar een nieuwe bal geslagen. Als ik met mijn nieuwe bal bijna bij de green ben, zie ik opeens mijn eerste bal liggen! Ik had veel verder geslagen dan de mannen! Mijn allereerste slag! Maar ja, ik had die andere al geslagen. Eerst van verdorie maar daarna van yes, ik heb het toch gedaan! Ik heb deze superslag daarna nooit meer geëvenaard.

Spandersbosch is warm en ongeacht je achtergrond of je spelniveau heb je hier alle mogelijkheden om te groeien.

Boschbaan hole 3/12

Hoe wij met golfen gestart zijn

Jantje Lous Sikkema

Wij waren bij vrienden in België en reden met zijn viertjes naar Antwerpen. Onze vriendin Myrna vertelde dat ze de garage opgeruimd hadden en dat ze twee golfkarretjes over hadden. Of wij mensen wisten die daar interesse voor hadden? Ik riep meteen, dat ik ze wel wilde hebben. Julia had zoiets van *'wat nu?'.* Ze wilde geen spelbreker zijn en de golfkarretjes gingen dus mee naar Hilversum.

Van een vriend hoorde ik dat hij heel enthousiast was over Golfpark Spandersbosch. De volgende dag ben ik meteen gaan kijken. Toen ik hoorde dat er een groepsles was, heb ik meteen zes lessen geboekt. Julia en ik waren direct super enthousiast en zo is het gekomen!!!

Bosbaan
Allereerst vind ik de Boschbaan een verrassende golfbaan met onder andere prachtige naaldbomen. Het is een bosbaan en je kunt er haast het hele jaar door spelen, zelfs in de winter. Je hoort het getik van een specht in een boom en dan schiet er weer een eekhoorntje voorbij. Of je ziet een hert in de verte lopen en dat is genieten!! Een oase van rust en een mooi uitzicht op de vijver waar een zilverreiger loopt.

Buitenland
Hole 6 is mijn favoriete hole. Hij is heel wijds en breed en de green ligt verhoogd wat betekent dat je tussen de bomen naar de green kunt spelen maar ook over de bomen heen is een mogelijkheid. Het lijkt wel of je in het buitenland speelt.

Hole 9 is ook uitdagend waar veel ballen in de vijver belanden. Het is een genot om op de Boschbaan te spelen en daarbij is het erg gezellig om met elkaar na het spelen te genieten van een drankje en een hapje. Wij zijn al 11 jaar lid van de club en zijn blij dat er veel wedstrijden worden georganiseerd.
Natuurlijk spelen wij ook op andere banen, maar het is het altijd weer fijn om op de Boschbaan te spelen. Het is en blijft een uitdagende baan die niet gauw verveelt!

Boschbaan hole 4/13

Een vogel die landt

Nico Schaar

Als ik aan Spandersbosch denk, dan denk ik aan een uitdagende baan midden in de natuur en aan een '*little gem*'. Er moeten eigenlijk niet teveel mensen komen, want dan wordt het druk. Echt, het is een pareltje. Het is er mooi, je ontspant er totaal, lichaam en geest worden als het ware een.

Je slaat niet alleen een balletje, maar geniet ook van de natuur. Als je goed kijkt, valt er heel wat te zien. Als je op de Boschbaan van zes naar zeven naar boven loopt, heb je daar bramenstruiken. Op een keer stond midden in die struiken een damhert. Tot mijn stomme verbazing liep het zo omhoog recht de bossen in. Ik zou er mijn enkels breken, het hert niet. In een flits was het verdwenen. Dat is nou Spandersbosch. En niet alleen dat.

Schoonheid
Als je op het terras zit van het perfect neergezette clubhuis, waar altijd zon is en je zicht hebt op hole negen en een stukje van acht zoals laatst bij zonsondergang met een biertje. Wat zie ik daar uit de struiken komen? Een vos die hole negen oversteekt en verdwijnt in het struikgewas. Dat is schoonheid.

Vogel
Mijn lievelingshole is negen. Over het water slaan en dan zo dicht mogelijk bij de pin komen dat geeft een kick. Negen op Crailoo vind ik ook fantastisch of vijf, kortom ik geniet hier met volle teugen. En als je dat clubhuis vanaf negen ziet liggen, dat is toch prachtig. Het is een vogel die landt. Daar is over nagedacht. Spandersbosch is voor mij een tweede thuis, zowel wat betreft de natuur als de vereniging.

Boschbaan hole 5/14

Hole zes en de baardgrasmus

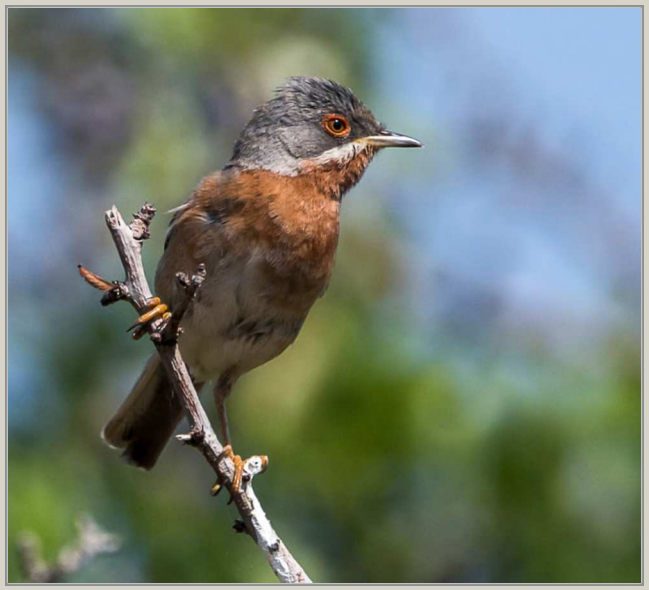

De baardgrasmus

Op een vrijdag in april liep ik samen met mijn golfvrienden Paul en Fred ons wekelijkse rondje over de golfbaan Spandersbosch. Tijdens de eerste ronde stonden we op de afslag van hole zes en zagen we in het natuurgebied naast de natuurbrug drie reeën lopen. Op zich voor de meeste golfers geen spectaculair gezicht. Want we weten dat je - als je geduld hebt - de reeën daar elke dag kunt zien.

Dan de tweede ronde. Toen we weer op de afslag van hole zes kwamen, stonden op de natuurbrug circa dertig spotters met verrekijkers en telelenzen onze richting op te kijken. Fred dacht dat ze nu wel eens een echte golfer aan het werk wilden zien, dus hij ging er extra voor staan. Dichterbij gekomen zagen we dat alle aandacht van de spotters gericht was op het natuurgebied waar in de eerste ronde de reeën liepen. Toevallig had ik mijn camera bij me, dus kon ik dit Spandersbosch ‘spotmoment’ vastleggen.

Navraag bij de Vogelwerkgroep het Gooi en Omstreken gedaan en daar vertelde men dat de zeldzame baardgrasmus voor het eerst in het Gooi was gespot. Leden van deze vogelwerkgroep hebben een netwerk opgebouwd, waarin ze elkaar direct informeren als er iets bijzonders te zien is. Dat was dus deze dag het geval…

Door Cor Eijpe

Boschbaan hole 6/15

Op de zeven

Peter Oosting

Spandersbosch is zoveel meer dan een golfbaan. Ik heb een vos gezien, ik heb een hert zien lopen en ik ben heel veel eekhoorntjes tegengekomen. Daar word ik heel blij én van al die mensen, die ik met een balletje zie lopen.

Drie bizons

Op een keer liep ik van hole vijf naar hole zes op de Boschbaan. Dan loop je met de hei aan je linkerkant, waar je zo in kunt kijken. Toen stonden daar drie bizons in alle stilte. Ik liep in mijn eentje. Het was stil op de baan en ik vond dat zo mooi. Ik heb een minuutje naar die beesten staan kijken. Hoe ze daar stonden te grazen, fantastisch. Dat is meer dan een rondje golf. Als een symfonie. Ach, je begint te wennen aan de pracht en praal van de baan maar dit maakt het dan toch echt bijzonder.

Pareltje

Altijd als ik omhoogloop om af te slaan op hole zeven dan ga ik altijd even stilstaan om te genieten van het uitzicht. Dan zie je zeven, zes en acht, dat is wel mijn mooiste plekje op de baan. Het park is een pareltje midden in de Randstad, prachtig aangelegd en je hoort weinig van de omgeving. En het is niet alleen een mooie, maar ook een heel uitdagende baan. Ik houd van Spandersbosch omdat het me uitdaagt het beste uit mijzelf te halen.

Boschbaan hole 7/16

Verveelt nooit!

Cees Wiedemeijer

Het bijzondere van de golfbaan op Spandersbosch is dat hij nooit gaat vervelen. De baan lijkt elke keer weer anders om te spelen en je voor nieuwe uitdagingen te stellen. Afhankelijk van de wind en de pinpositie zijn er holes waar je de ene keer een ijzer 6 en de andere keer een hybride 3 uit de tas moet halen. Ook de par 3 baan vraagt om solide afslagen, anders is scoren lastig. De baan kan, zeker in het begin, voor frustraties zorgen. Maar het geeft enorm veel voldoening om hier een goede ronde te lopen. En als dat dan een keer niet lukt, dan kan je nog altijd genieten van de prachtige natuur of een heerlijke versnapering in het clubhuis of op het terras.

Crailoobaan hole 6:
deze hole zal ik nooit vergeten. Een *hole-in-one* hier betekende voor mij het begin van een heel bijzondere dag die eindigde met het winnen van het Parkkampioenschap Strokeplay 2021! Een ronde Crailoobaan in 24 slagen; ik evenaar zoiets niet snel weer.

Boschbaan hole 7:
wat mij betreft de '*signature hole*' van Spandersbosch. Hier zit alles in en een par maken zorgt voor veel voldoening. Hoogteverschil, lengte, water links en rechts, een boom op de fairway, een venijnige bunker voor de green, coursemanagement en natuurlijk een fantastisch uitzicht!

Boschbaan hole 8/17

Alles op alles

Jan Lancker

In het jaar 2013 was er een foursome wedstrijd die ook na acht jaar nog fris in mijn geheugen zit. En niet alleen bij mij maar ook bij onze tegenstander van dat moment, die het er nog wel eens over heeft!
Op hole 6 van de Boschbaan sloeg mijn maat zijn bal te veel naar rechts. De bal kwam op ongeveer een meter van een 3,5 á 4 meter hoge struik in de waterhindernis terecht rechts van de green die daar ook nog een metertje lager dan de fairway ligt. De green zelf ligt dan weer ongeveer 3,5 meter hoger dan de fairway.
Na enig beraad met m'n maatje bleef er maar één optie over. Ik zou alles op alles zetten om naar de vlag te spelen. Dat moest wel want onze tegenstander lag met zijn tweede slag keurig op de green. Ik denk een meter of drie, vier van de hole.

Volle slag

Ik m'n 60 graden lob wedge uit de tas gepakt en alles wat ik ooit heb geleerd door m'n hoofd laten gaan zoals: niet grounden, geen oefenswing maken waarmee je iets zou raken (dat mocht toen niet, nu wel) en zeker niet opkijken om te voorkomen dat ik de bal zou toppen, het clubblad open zetten en zelf een open stand innemen en met een volle slag er in.
Ik voelde wel aan, dat de bal over de struik ging maar wist echt niet waar de bal terecht zou komen. Ik riep nog, enigszins paniekerig "Ik heb niet gezien waar die bal heen gaat!". Waarop mijn maat riep, "Hij ligt vlak bij de vlag!". Ik kwam uit de waterhindernis en liep naar boven op de green en zag dat de bal een metertje, misschien zelfs nog iets minder bij de vlag lag. Mijn maat en ik waren bijzonder blij met het resultaat.

Onder de indruk

Ik weet niet meer of we deze hole toen hebben gewonnen of gelijk gespeeld, maar onze tegenstanders waren dusdanig onder de indruk dat zij de rest van de ronde daar last van hadden. Mijn maat en ik konden deze ronde op onze naam schrijven. Wij kwamen uiteindelijk als winnaar uit deze ronde en hebben de finale gespeeld die we na een playoff verloren. Dus hole 6 van de Boschbaan staat voor eeuwig in mijn geheugen gegrift.

Boschbaan hole 9/18

Herfsttij, paddenstoelen

Het hoogseizoen van de paddenstoelen is aangebroken. Ze schieten in allerlei soorten en maten uit de grond en op de meest onverwachte plekken. Ze zijn een belangrijke schakel in de kringloop en een indicator voor de natuurkwaliteit van het golfpark. En dan die namen: izabelkleurig breeksteeltje, dennenmoorder, duivelsbroodrussula en zo kunnen we nog wel even doorgaan.

Op de baan in augustus

Het werk van de greenkeepers werpt duidelijk zijn vruchten af. Jammer maar de iepen op hole negen van de Boschbaan zijn ziek geworden en moesten met spoed verwijderd worden.

Boleten

Tussen hole vijf en zes, paddenstoelen, een lust voor het oog. Prachtige paddenstoelen, boleten. In Siberië zetten ze thee van vliegenzwammen om met de onder- en bovenwereld te communiceren.

Boletus felleus

Deze boleet is niet eetbaar, heeft een onaangename geur en dankt zijn naam aan de zeer bittere smaak van het roomkleurige vlees.

Over de golfbaan

Spandersbosch ligt midden in de Gooische natuur. We spelen in een prachtige natuurlijke omgeving en onderhoud is gericht op miniem gebruik van chemische bestrijdingsmiddelen, alleen noodzakelijke beregening en preventieve natuurlijke bestrijding van schimmels en ongewenste dieren.

Greenkeepers, Pro's en Groenteam

De Groene Golf

Golfpark Spandersbosch maakt deel uit van een natuurgebied, de Zanderij. Tot de jaren '70 werd hier zand afgegraven, dat onder meer werd gebruikt voor de aanleg van de spoorlijn Amsterdam-Hilversum. Daarbij werden regelmatig zwerfkeien gevonden, restanten uit de voorlaatste ijstijd. Bij de ingang van de Boschbaan ligt er nog één.
Het park kreeg zijn huidige vorm door de aanleg van een natuurbrug, een initiatief van het Goois Natuurreservaat. Met 800 meter lengte en 50 meter breedte is deze brug het grootste ecoduct ter wereld! Wie op de Crailoobaan van hole 2 naar hole 3 gaat, loopt er onderdoor.
Vanaf het begin van de jaren '80 is door de greenkeepers gewerkt aan de ontwikkeling van een fraai golflandschap met aandacht voor de belangen van de golfers én de natuur. Uitgangspunt op Spandersbosch is dat we het golfpark op een verantwoorde en duurzame wijze beheren.
De eerste greenkeeper Luuk de Jong startte op de hockeyvelden en moest het vak helemaal zelf uitvinden. Op basis van zijn ervaringen ontwikkelde hij een opleiding voor greenkeeper, waar hij uiteindelijk ook zelf examen voor deed. Zijn opvolgers, waaronder Olaf Langendorff, zorgden voor een steeds verdere professionalisering. Als je hun verhalen leest, begrijp je dat zo'n mooie baan de nodige inspanning kost.
Anno 2022 ligt de baan er prachtig bij, mede door de onvermoeibare arbeid van het groenteam. Elke woensdag ondersteunt een team mannen én vrouwen de greenkeepers met snoeiwerk, bladblazen, hout opruimen, noem maar op. Sommige vrijwilligers zijn bijna elke dag op de baan te vinden, zoals Jan Plouvier. Samen met Jan Lancker bedacht hij een plan om de natuurvriendelijke paden te verbeteren, die door de hoogteverschillen regelmatig moeilijk begaanbaar zijn.
Hoe hoog de betrokkenheid van de leden bij de baan is, bleek bijvoorbeeld in november 2021. Ruim 50 mensen kwamen toen naar het park om bladeren en dennennaalden te verwijderen van de fairways en greens. De interviews in dit lustrumboek geven een mooi inkijkje in wat er allemaal komt kijken bij het onderhoud van het park.

AHA de Man greenkeepers

Luuk de Jong
de eerste (selfmade) greenkeeper op Spandersbosch

Hoe wordt een barman een greenkeeper? Om te beginnen deed ik maar wat. Mijn zwager Willem Vrolijks onderhield de hockeyvelden en de tennisbanen van Be Fair. Toen kwam golf erbij. Hij zei, dat hij dat baanonderhoud er niet bij ging doen. Ik werkte op zondag bij hem in het clubhuis, als barman achter zijn bar. Willem Vrolijks vroeg toen of dat baanonderhoud niks voor mij was. Maar ik wist er helemaal niks van. Ach zei hij, dat gaat vanzelf. En zo ben ik begonnen.

Er waren open hoekjes die niet gebruikt werden en omdat er op de hockeyvelden ook gegolfd werd leek het een goed idee om daar golfterrein van te maken. Ik ben begonnen om daar het gras kort te maaien. Maar dat viel tegen, hockeygras is geen golfgras. Na veel zoeken ben ik uiteindelijk in contact gekomen met grasfirma Barendrecht die mij leerde welk graszaad ik moest inzaaien en wanneer, hoe ik moest verticuteren en zanden. Maaien deed ik met een handmachine en zo heb ik het al doende geleerd. Golfgras op 4 mm maaien, bijvoorbeeld, dat kan niemand. Maar ik ontdekte, dat als je eerst zand strooit en dan de messen op 6 mm instelt je op 4mm gemaaid gras uitkomt. Simpel maar je moet het wel weten.

Opleiding

Ik kwam regelmatig op Papendal en daar kreeg ik het advies om een cursus te gaan volgen en op te gaan voor het certificaat van Greenkeeper. Maar ja, welke cursus en waar dan? Er waren geen Nederlandse greenkeepers, alleen Schotten en die deelden hun kennis niet. Ik kon ze ook niet verstaan. Er was niks, geen opleiding, helemaal niks. Ik ben toen zelf maar aan het schrijven geslagen en heb een opleiding voor greenkeepers samengesteld. Die is uiteindelijk overgenomen door de Land- en Tuinbouwschool in Arnhem. Dat ging lopen. Uiteindelijk heb ik voor het diploma van mijn eigen cursus examen gedaan om het certificaat te krijgen.

Groene jas

Ondertussen werd golf machtiger dan hockey en op een gegeven moment hadden we een driving range op een van de hockeyvelden erbij gekregen. Ik bedacht hoe ik het terrein ingedeeld wilde hebben, helemaal uit de hand en onze grondwerker maakte het dan en ik vormde het uiteindelijk af. Het gebied werd steeds groter. Zomers hakte ik het naaldhout, dat mocht eigenlijk niet want het was natuurgebied van het Goois Natuur Reservaat en in de winter hakte ik dan die kale bomen om, niemand miste ze. Ik trok dan een groene jas aan en was voor even de opzichter van het GNR.

Erkenning

We werden groter en groter, maar het mooiste was toch dat ik golfbaantjes wilde maken van die verloren stukken hockeyveld en we uiteindelijk erkend werden door de associatie als golfclub. Ik heb dus aan de wieg gestaan van het toegankelijk maken van golf voor de gewone man. Overigens, zelf golf ik niet, heb het nooit gedaan, kostte mij te veel tijd.

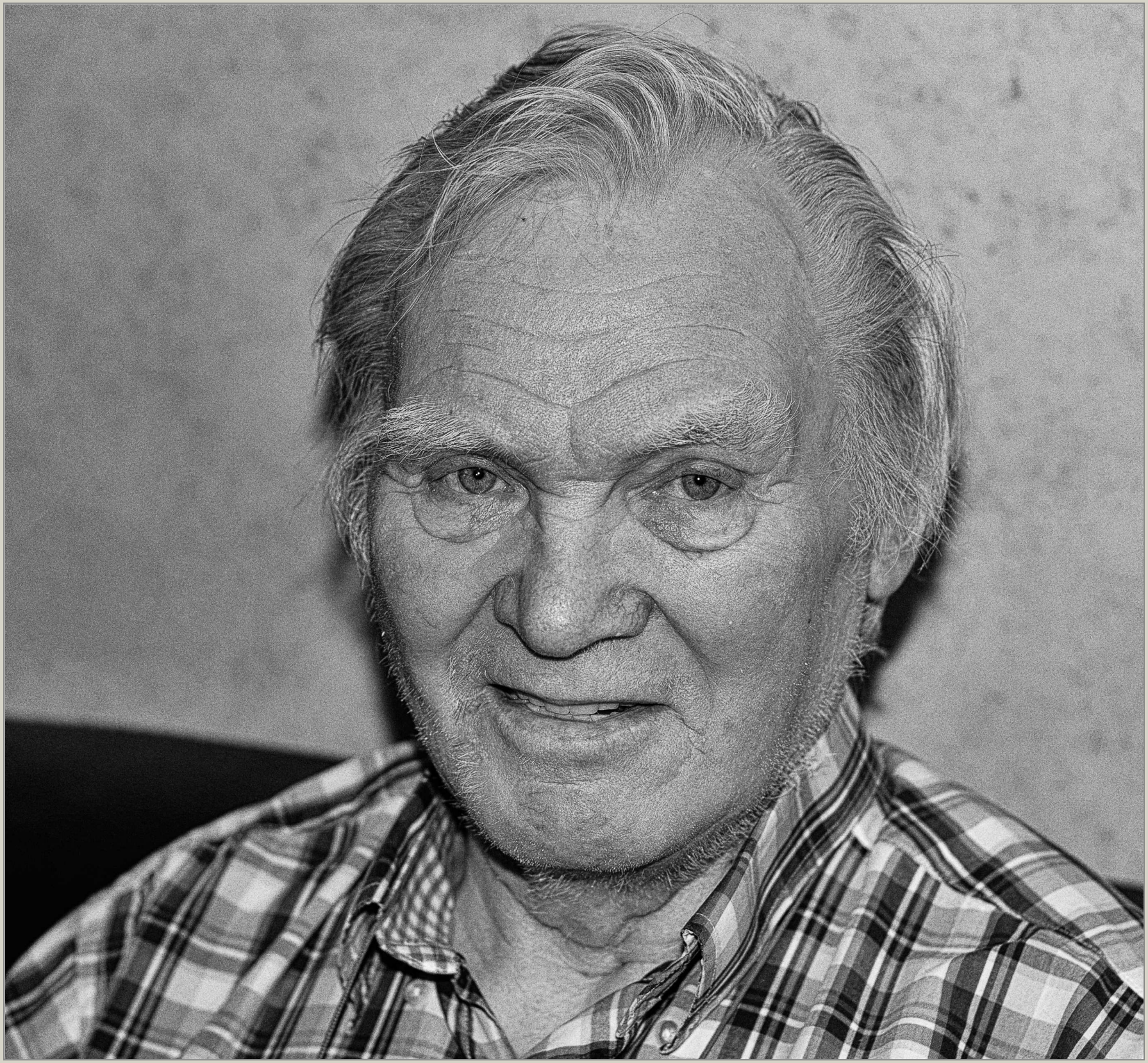

Luuk de Jong

Sterken en van Woerkom

Fine feelings aan Spandersbosch

Gesprek over de golfschool van 1988-2001

Hans-Erik Sterken is door Tom de Booij gevraagd in 1987 om bij hem te komen op Be Fair met de bedoeling zijn golfschool over te nemen. Later kwam Remko van Woerkom erbij. Hans-Erik: “Ik weet nog heel goed mijn eerste dag. Tom gaf mij een kortspel oefening, maar voordat ik daarmee begon, moest ik eerst alle dennennaalden van de green van de “Bos-hole” verwijderen.”

In 1988 nam ik de golfschool van Tom officieel over. Be Fair heeft mij door de jaren altijd fijn geholpen met het reclame maken voor de golfschool. We organiseerden onder andere kennismakingsavonden in het clubhuis. Dan zetten we in deze ruimte een hole uit en gingen die spelen, zodat alle potentiële nieuwe leerlingen vanaf het eerste uur meekregen hoe belangrijk de regels en etiquette zijn.

Booming

De school was het kloppend hart van de vereniging. De golfschool hadden we ook nodig om nieuwe leden te krijgen. Die kwamen er onder andere door een journalist die elke week een artikel in de Gooi en Eembode schreef over de golfschool-les die zij had gevolgd. Wat nu via Facebook gaat, ging toen via de krant. Golf was *booming* en er waren in die tijd weinig mogelijkheden voor mensen die wilden leren golfen.

Ballen rapen

Remko van Woerkom en ik kennen elkaar nu al 28 jaar. Hij is 1993 bij Be Fair gekomen en tot 2001 zijn we daar geweest. We hadden destijds een 100 meter (korte) drivingrange, en als er dan geen hockey was, dan mochten we het hockeyveld ook gebruiken (hierdoor was de range wel lang). Best wel een punt, hoe doe je dat met al die ballen die dan op het veld liggen?
Nou, mensen kochten voor een rijksdaalder een emmer ballen en die mochten net zo lang ballen slaan totdat ze geen zin meer hadden maar ze moesten wel steeds die emmer weer vol rapen en dat deden we dan met elkaar. Iedereen stoppen en dan ballen rapen. Consequent elk kwartier iedereen stoppen, met z’n allen ballen rapen en dan weer aan de slag. Dat went, is gezellig met elkaar. Kun je nagaan hoe je met eenvoudige dingen lol kunt hebben met elkaar.
De samenwerking met de hockey was geweldig. Op de maandagavonden in het clubhuis werkten we aan het clubblad en dan zat hockey, tennis en golf door elkaar. Respect van beide kanten voor elkaar, ‘*be fair*’.

Samen

Toen ging Spandersbosch samen met Openbare Golfbaan Crailoo. Dat was eigenlijk wel nodig. Wilde je progressie kunnen maken met een golfbaan, dan had je beide terreinen nodig en bovendien werd het ecoduct aangelegd. Dat was voor Remko en mij het moment van vertrek, er was geen plek voor meerdere pro’s. Wessel Buis zat toen al op Crailoo, dat was het grotere gebied. Dat van ons was kleiner en ook besloten versus de openbare baan op Crailoo. Wij hadden toen ook al onze plek op Hoenderdaal en zijn weggegaan. We hebben daar nu een lekker lopend bedrijf en zijn er happy mee. Daarnaast hebben Remko en ik ook ons golfreisbureau, gespecialiseerd op volledig georganiseerde golfreizen met begeleiding www.svwgolf.nl verder doorontwikkeld.

Bos-hole

Eigenlijk alleen maar ‘fine feelings’ aan onze tijd daar. Maar waar je altijd nog aan terugdenkt, zijn de sfeerbepalende zaken zoals het houten huisje bij de bos-hole. Een gezellige hole om te spelen en ook nog geschikt om er daarna te zitten en te bespreken wat er allemaal gebeurd was. We hadden daar ook een golfwinkel onder het gebouw dat nu het clubhuis van hockey is. Heel gemoedelijk. ‘s Morgens vroeg zetten we koffie en het moest zo naar koffie ruiken dat iedereen zin had in een koffie in onze winkel. De winkel was een heel simpel winkeltje, de dennennaalden lagen op de grond. Kortom een gezellige ruimte. Dat vergeet je niet. Maar we zijn er na ons vertrek nooit meer geweest. We wilden niet in de weg gaan lopen voor de nieuwe pro’s en als we daar zouden lopen en de oude leden die ons nog kennen tegen zouden komen dan zou er een vervelend gevoel kunnen ontstaan en dat willen we niet. Niet storen in de nieuwe situatie van de nieuwe pro’s. Persoonlijk kennen we het nieuwe Spandersbosch niet maar we horen er alleen maar goede verhalen over.

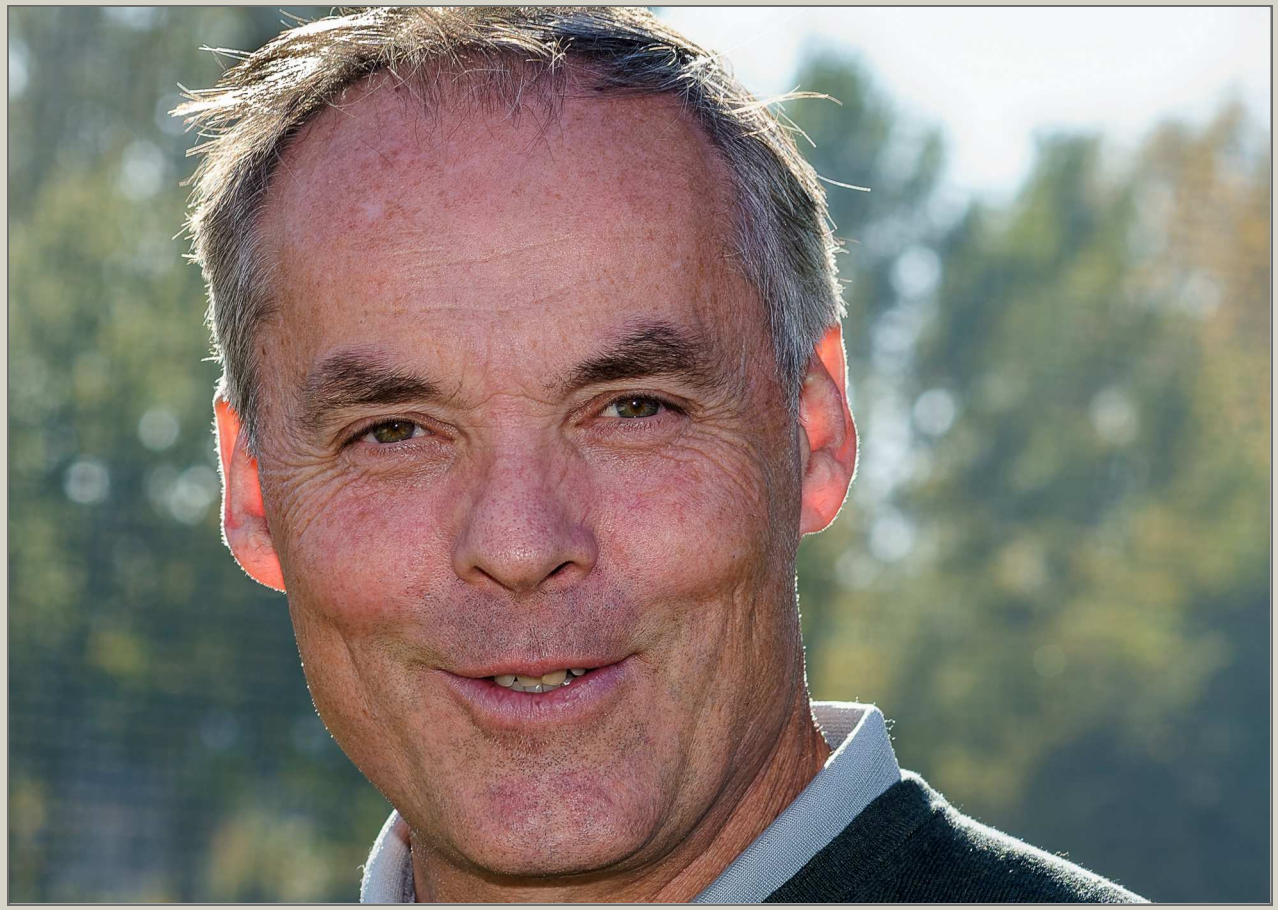

Hans-Erik Sterken

houten huisje bij bos hole

Remco van Woerkom

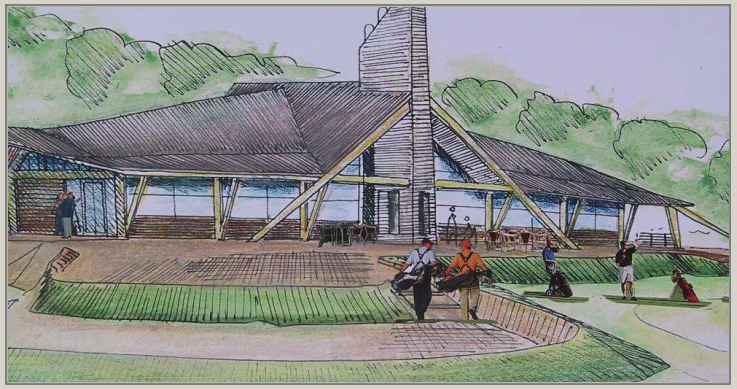

nieuwe clubhuis

De vier jaargetijden van de greenkeeper

Olaf Langendorff

Op het moment dat het golfpark klaarkwam, heb ik ervoor gekozen om deze baan midden in de natuur aan te pakken en verder vorm te geven en te beheren. Ik kom uit het natuuronderhoud en vond het een uitdaging om Spandersbosch verder vorm te geven: cultuur en natuur samenbrengen was voor mij de uitdaging die ik aan wilde gaan. Het is een prachtige golfbaan geworden, vanuit de beperkingen hebben we iets bijzonders tot stand gebracht. En alles op natuurlijke basis, zonder bestrijdingsmiddelen.

Onze kalender loopt zoals de vier jaargetijden verlopen. We werken in de winter zonder maaiwerk. Dan zijn we de banen aan het beluchten zodat er meer lucht in komt en de baan blijft ademen. We zijn dan vooral bezig met het in leven houden van het gras, struiken en bomen aan het snoeien, naalden aan het opruimen en de hei open houden. In de winter kun je eigenlijk niet echt golfen, wel spelen.

Balans
Het echte werk begint in het voorjaar. Dan begint het golfspel pas echt en moet het terrein ook honderd procent goed zijn. We maaien, bemesten en beluchten en probeer er de groei weer in te krijgen. Het bemesten is afgestemd op de kenmerken van het gebied. Niet te veel stikstof en vooral ook op het juiste moment aanpassen aan de green en dat is per green verschillend. Het gaat om de juiste balans. Bos greens die in de schaduw liggen zijn anders dan de open greens. De laatste herstellen veel sneller dan de greens in het bos die bijna geen zon zien.

Viltlaag
Eind maart als de temperatuur boven de 12 graden komt, begint het gras te groeien en dan begint het maaien, een of twee keer in de week. Soms voeren we sand banding uit, dan maken we kleine gleuven en vullen die met zand om het water van de greens af te voeren. En verder verwijderen we de viltlaag van het gras niet, maar proberen we die juist zo dun mogelijk te behouden. Een dunne viltlaag is het geheim van een snelle green. Eén keer in de twee weken brengen wij er een dun laagje zand op aan. Met onze snelle machines is dat goed te doen en zo zorgen we ervoor dat de afwatering optimaal verloopt en we de baan in topconditie houden.

Bladblazen
We starten 's morgens om 6 uur -als het net licht is- en werken zo voor de golfers uit. Goed maaien met scherpe messen en niet te laag, dat houdt de snelheid in de baan. Tot aan de herfst, dan loopt het maaien langzaam terug en neemt het opruimen van naalden en bladeren weer toe. Storm betekent veel naalden die vallen -overigens niet alleen in de herfst- en elke week blazen om ze op te ruimen. In de laatste weken van het jaar zijn we eigenlijk wel elke dag aan het blazen om de baan een beetje bespeelbaar te houden.

Zonnetje
Einde van de herfst betekent ook dat het zagen weer begint. We zagen bomen weg in overleg met het Goois Natuur Reservaat (GNR). Dat levert stapels hout op en dan komt het groenteam achter ons aan om die op te ruimen, alles in overleg. Een deel van het hout is voor de club en een deel voor het GNR. De samenwerking tussen ons de Greenkeepers en het Groenteam Spandersbosch loopt werkelijk als een zonnetje.

Greenkeepeers AHA de Man, links Olaf.

Greenkeepers en Groenteam

Theo Hoekstra

In de jaren ’80 leefde golf in het Gooi als nooit tevoren. Luuk de Jong was als selfmade greenkeeper één van de drijvende krachten daarbij. Toen hij met pensioen ging, hebben nieuwe greenkeepers het werk van Luuk en zijn mannen overgenomen en verder ontwikkeld. Olaf en Ron -de huidige greenkeepers- doen het sindsdien.

Dat golf voor de gewone man toegankelijk werd, heeft ook te maken met het feit dat er toen op de hockeyvelden gespeeld werd. We waren onderdeel van Be Fair. Iemand die naar een ‘echte’ golfclub wilde, ging daar niet spelen en zo zijn er heel wat ‘gewone’ golfers op Spandersbosch terecht gekomen. Luuk de Jong heeft mede aan de wieg gestaan van betaalbaar golfen in deze regio. Hij had er alles voor over. Zo heeft hij een opleiding tot greenkeeper uitgedacht en op papier gezet. Daarna ging hij zelf ook nog examen doen om een certificaat als greenkeeper in handen te krijgen!

Groenteam

Tegenwoordig is er een professionele groene staf (de greenkeepers) en daar is het Groenteam ondersteunend aan. Het Groenteam is ontstaan door het initiatief van één van de toenmalige leden, Ruud Töller. Hij vond het leuk om te knutselen en allerlei klusjes op te knappen. Op den duur was hij eigenlijk de hele week op de baan, bezig met al die klussen die het Groenteam tegenwoordig doet. Na zijn vertrek bleek dat er nog steeds behoefte was aan extra handen.

Naast Ruud Töller ontstond ook ‘Klavertje Vier’, een club van dames die de planten en de bloemen in en rond het clubhuis verzorgen. Ze zaten ook te springen om hulp, en zo is het Groenteam ontstaan.

Groene vingers

In de loop der tijd heeft het Groenteam steeds meer handen en voeten gekregen. Het is een gestroomlijnde organisatie geworden met een harde kern van zo'n 10 tot 12 enthousiaste leden met groene vingers. De groep is wekelijks actief op het park om de klussen te doen die moeten gebeuren. Vaak is dat werk waarmee ze de greenkeepers ontlasten. Veel werk wordt dan ook in samenspraak met hen gedaan. Zeker nu het groenteam een eigen plek heeft gekregen in de greenkeepersloods is het onderlinge contact sterk verbeterd. Zichtbare resultaten van de samenwerking zijn de herstelde banken door de baan, de strak geschoren beukenhagen rond het clubhuis en de geschilderde loods van de handicarts.

GNR

Voor een gedeelte van het onderhoud zijn we afhankelijk van het beheerplan van het park dat is opgesteld door het Goois Natuur Reservaat (GNR). In goed overleg proberen we te streven naar de beste balans tussen golf en natuur. Tijdens de jaarlijkse bomenschouw in december doen wij voorstellen ten gunste van het golfen met behoud van de door GNR gewenste natuurwaarden. Als daar overeenstemming over is, gaan de greenkeepers zagen en gaat het groenteam er achteraan om de boel weer op te ruimen.

Heide

De ontwikkeling van heide is ook een speerpunt van GNR en op ons park zien we daar gelukkig steeds meer van. Het groenteam is, zeker in het najaar, bezig veel jonge dennen en berken die tussen de heidestruiken groeien weg te halen. Het weghalen van uitlopende bramen op het park is ook een doorgaande stekelige klus. Niet het leukste werk, maar wel heel nuttig en nodig. Al met al is er het hele jaar door meer dan genoeg te doen en iedereen die wil komen helpen is van harte welkom. Het is niet alleen leuk om het park mooier te zien worden maar het is ook nog eens heel gezellig zo met elkaar een ochtend de handen uit de mouwen te steken en na afloop is er altijd koffie…..!

Het groenteam is met recht een niet meer te missen factor in het onderhoud en de uitstraling van het golfpark. Iedere golfer kan zelf altijd een bijdrage aan het onderhoud leveren door tijdens een ronde golf de uitgeslagen plaggen terug te leggen, bunkers aan te harken en pitchmarks te repareren op de greens. Elke niet gerepareerde pitchmark is het begin van nieuw onkruid en daar wil iedereen graag vanaf…!

Theo Hoekstra

Van Beetsterzwaag naar Spandersbosch

Interview met Eric Haars eigenaar golfschool Spandersbosch

Mijn jeugd heb ik doorgebracht in Beetsterzwaag in Friesland. Op mijn achtste kwam ik in aanraking met de golfsport. Mijn vader die een verdienstelijk amateurfilmer was, had een promotiefilm voor Lauswolt gemaakt. In ruil daarvoor kreeg hij een aantal golflessen. Daardoor lagen er altijd clubs en ballen in onze tuin. Nadat ik voor de derde keer een bal door de ruiten had geslagen, werd het mij verboden om daarmee te spelen. Wel mocht ik toen op golfles.

Na de middelbare school dacht ik niet onmiddellijk aan een carrière als golfprofessional. Ik studeerde aanvankelijk theaterwetenschappen in Utrecht en exploiteerde een theatercafé in Arnhem. Maar dat bleek ik toch niet zo leuk te vinden en toen kwam ik in aanraking met Tom de Booij, die pro was op Nunspeet. Tom de Booij was een markante man, die pas op zijn 62e pro is geworden. Daarvoor was hij universitair docent geologie in Amsterdam. Eén van de bijzondere dingen die hij deed, was het meten van de hersenactiviteit tijdens het golfen. Zijn benadering sprak me aan en ik ging bij hem stagelopen in Nunspeet. Ook liep ik daar stage bij Donald Armour, voormalig Tourspeler en pro op Be Fair.

Ander golf

Ook Tom de Booij kwam van Be Fair, één van de voorlopers van golfvereniging Spandersbosch. Hij werd in Nunspeet opgevolgd door Wilbert van Mook. Die kwam van OGC, Openbare Golfvereniging Crailoo, één van de andere voorlopers. Wilbert nodigde mij uit voor een Pro-Am op Crailoo, in 1989. Dat was de eerste keer, dat ik op Spandersbosch kwam. Ik keek mijn ogen uit.

Op Crailoo werd een heel ander soort golf gespeeld dan op Lauswolt. Door de week werd over 12 holes gespeeld. Dan ging de cornervlag van het voetbal eruit en de golfvlag erin. In het weekend kon slechts over 6 holes worden gespeeld, want dan moest er worden gevoetbald, gekorfbald, cricket gespeeld, etc. Toch had eigenaar Bob Crone meer dan 1000 kaarthouders.

Twee culturen

Na zes jaar Nunspeet, was ik zes jaar pro op Landgoed Welderen bij Elst. Daarna ging ik naar St. Nicolaasga, omdat ik graag terug naar Friesland wilde. Tijdens een wedstrijd ontmoette ik Wessel Buis, de toenmalige exploitant van de Crailoo shop en driving range. Zo kruiste Spandersbosch voor de zoveelste keer mijn pad. Wessel haalde mij over om hier pro te worden. Ik startte in 2002. Be Fair en OGC waren toen nog totaal verschillende clubs. Rond 2006 werd op de Algemene Ledenvergadering zelfs een voorstel besproken om twee verschillende ingangen te maken in het nieuw te bouwen clubhuis. Dat werd gelukkig wel volledig weggestemd.

Bouwput

In 2008 ben ik samen met de toenmalige Stichting een samenwerking aangegaan om de exploitatie van Wessel over te nemen. Helaas leden we veel verlies. Spandersbosch was een bouwput, Naarderbos ging open, het aantal kaarthouders kelderde naar 200. De Stichting wilde ermee stoppen, maar ik wilde wel graag door. De sfeer tussen de pro's was goed, volgens mij moest het goed komen. Ik betaalde 22 maanden huur vooruit om de Stichting financieel te steunen en inderdaad is het uiteindelijk goed gekomen.

Erkenning PGA

Eén van de hoogtepunten in de afgelopen jaren was de Pro-Am die we samen met BMW hebben georganiseerd tijdens de golfweek een paar jaar geleden. Ook de erkenning als golfschool door de PGA was een feestje. Uiteraard waren er ook dieptepunten. In 2010 bijvoorbeeld lag er vijf maanden sneeuw: in januari, februari, maart én in november, december. Dat is natuurlijk desastreus voor de omzet. De coronapandemie, vooral toen we helemaal dicht moesten, is ook pittig. Gelukkig kon er al snel weer worden gegolfd, waardoor we nu toch wel een bloeitijd doormaken. Op dit momenten zijn er maar liefst 7000 ballenkaarten in omloop. Ik ben heel blij dat we nu na al die jaren zwarte cijfers schrijven.

Handicap

Golf is wel erg veranderd sinds ik begon. Vroeger had je minstens een jaartje nodig om je GVB te halen. Nu kun je in een cursus van twee dagen je baanpermissie halen, maar dan ben je er natuurlijk nog lang niet. Heel veel mensen golfen wel, maar nemen geen les en zijn geen lid van de vereniging. Goede zaak dat de vereniging nu samen met de pro's kijkt naar programma's om mensen met baanpermissie op een goede manier naar een handicap te begeleiden.

Opgetekend door Celia Noordegraaf

ERKENDE
GOLFSCHOOL
PGA
HOLLAND
PGA-HOLLAND
PROFESSIONAL
PGA
HOLLAND
PGA-HOLLAND
PROFESSIONAL
Thijs Spaargaren
A professional Level 4
PGA
HOLLAND
PGA-HOLLAND
PROFESSIONAL
E. de Jong
Spandersbosch
Golf

Eric Haars

Natuurlijk Spandersbosch Crailoobaan

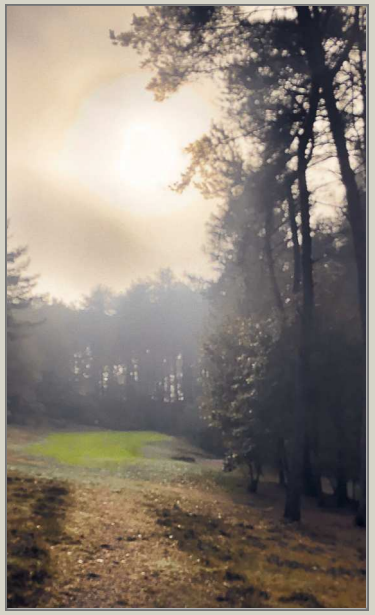

Verstilde natuur

We zitten hier op een zandafgraving. Ik ken die nog van vroeger van de sportvelden. Sindsdien is er ontzettend veel veranderd. Belangrijkste is de natuurbrug die gerealiseerd is waardoor het terrein ontzettend glooiend is geworden en daarmee enorm afwisselend. Het fijne van deze baan is dat je niet alleen veel natuur hebt, maar ook leven er omheen in de vorm van konijnen, reetjes en vossen die je hier regelmatig tegenkomt.

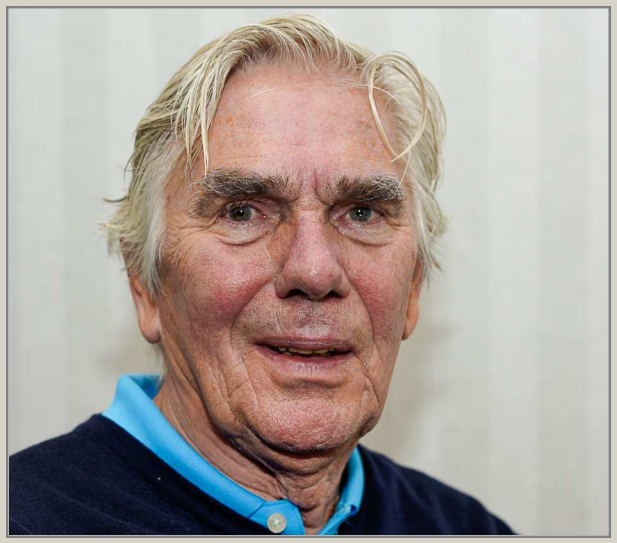

Leo van Zanten

Crailoobaan
Een aantal jaren geleden ben ik begonnen met golfen. In 2012 had ik mijn eerste les. In het begin ben je onzeker en dan wil je het liefst spelen wanneer anderen niet kijken. Voor mij was de oplossing om hier 's morgens voor acht uur te arriveren. De meeste mensen beginnen eerst met koffie en de krant lezen en rond elven is het dan spitsuur hier. Ik zorgde dat ik er om acht uur was en ging lekker oefenen op de Crailoobaan.

Ree op vier
Bij de eerste twee holes ging er wel eens een bal rechtuit en zo vermaakte ik me. Rond half negen kwam ik dan onder de natuurbrug door. Dan kom je bij vier, vijf en zes van de Crailoobaan, voor mij een verstild stukje natuur. Regelmatig kwam ik dan reetjes tegen op vier, die daar gewoon op de green rondliepen. Heel apart om mee te maken. Ik kwam ook heel veel konijnen tegen. In die periode was de konijnenplaag volop aan de gang en bij elke stap stoven ze alle kanten op. Van alles gedaan om er vanaf te komen. Kwam er zo'n jager, knalde een keer, had hij een konijn te pakken, de rest stoof alle kanten uit en je zag geen konijnen meer.

Galjoen
Ook hoorde ik regelmatig in het voorjaar daar de spechten hun typisch klopgeluid maken. Op een zomerochtend ontmoette ik een tam konijn dat kennelijk losgelaten was door een "zorgzame eigenaar" die even op vakantie moest. Kortom, Crailoo hole 4 is voor mij een hole geworden die voor mij een bijzondere aantrekkingskracht had en nog steeds heeft. En o ja, het is ook een lastige hole om te spelen. Deze hole heeft de vorm van een galjoen, hoog van achter en oplopend aan de voorkant, smal met rechts bomen en een bunker en links bomen en een helling. Maar als je recht slaat is er niets aan de hand! Tip: Op de Spanderbosch golfschool geven zij les in recht slaan, ik heb die lessen nog steeds nodig.

Crailoobaan hole 1/10

Crailoobaan hole 2/11

Sweet memories
aan hole drie Crailoobaan*

Monica de Boer

Toen wij ons in 1999 inschreven voor golflessen bij de golfclub Spandersbosch, liep er naast de oude driving range nog hole negen. Tegenwoordig is dat hole drie van de Crailoobaan. Er zat toen ook nog een klein vijvertje van 1,5 meter in, waar je natuurlijk prompt insloeg.

We waren nog geen lid van Spandersbosch en hadden ook geen baanpermissie. Die kon je alleen krijgen als je lid was (wachttijd op toestemming was minimaal een jaar). Voor onze G.V.B. waren we nog hard aan het oefenen. We speelden dus alleen op de driving range.

Eindelijk lid
Als we geoefend hadden was de verleiding groot om via hole drie naar de parkeerplaats terug te lopen, meestal was daar niemand. Dus maar een keer gewaagd en ja hoor, toen we bij de green aankwamen, stond daar een vriendelijke dame van de club ons op te wachten. Hoe we dan moesten oefenen voor onze G.V.B.? Door excuus te maken en te beloven dat we het nooit meer zouden doen, mochten we in februari 2000 toch lid worden. Elke keer als ik hole drie op Crailoo loop, denk ik er met enige weemoed aan terug.

Eé**n keer**
Langs hole drie liep vroeger het net van de driving range. Eén van de oefeningen was om met je sandwedge over het net te slaan en de bal op de green te laten landen. Eén van de leerlingen sloeg de bal over het net - de bal rolde tergend langzaam naar de hole …. en viel erin. Hij schrok er zelf van en zei toen: “Hebben jullie goed opgelet, ik doe het maar één keer voor”.
Hole drie van de Crailoobaan heeft voor ons alleen maar leuke herinneringen.

*Hole drie is de oude hole negen van Spandersbosch (2003)

Crailoobaan hole 3/12

Superleuk en mega frustrerend

Victoria Peset Bijleveld

Tot mijn 19e woonde ik in Spanje. Mijn moeder is een fanatiek golfster en probeerde haar enthousiasme op mij over te brengen. Tussen mijn 10e en 12e heb ik daar golfles gehad. Uiteindelijk wonnen bij mij de paarden. Na onze verhuizing in Hilversum in februari 2020 stortten we ons op allerlei buitensporten: wandelen, paardrijden… én toen kwam ook golf weer om de hoek kijken. Mijn vriend had zijn GVB al en ik ben toen op les gegaan bij golfschool Spandersbosch.

Golfen is superleuk én megafrustrerend. Het leuke van golf vind ik dat je met spelers van een verschillend niveau kunt samenspelen. Bij tennis bijvoorbeeld is een partijtje tussen een beginner en een gevorderde niet zo'n succes. Bij golf wel. Ik golf graag met groepjes vriendinnen of met mijn vriend. Het is sociaal en ook heel technisch. Het is bijna natuurkunde, zoals de bal beweegt. Verder is het natuurlijk een kwestie van doen, doen, doen. Zoals pro Justin terecht zegt: 'het is net als bij je rijbewijs, je leert pas echt autorijden nádat je je rijbewijs hebt gehaald.' Het landschap is wel een uitdaging. Dan weer krijgt de bal een rare stuit, dan weer rolt hij de blaadjes in: superirritant, maar wel goed om te leren daar elke keer weer een andere dimensie aan te geven.

De baan neemt, de baan geeft

Nadat ik m'n GVB had gehaald, ben ik me overal voor gaan inschrijven. Zo ben ik begonnen met Zomeravondgolf op de Crailoobaan. Ik heb gemerkt dat ik heel veel leer van anderen in mijn flight. Dit jaar wil ik ook mee gaan doen op de Boschbaan. Die vond ik tot nu te uitdagend. De Crailoobaan is lekker kort, maar eet ballen op. Gelukkig vind je ook ballen terug. Toen ik een keer met mijn vriendin speelde, viel de bal in de rough bij hole 7. Tijdens het zoeken, vonden we wel twintig ballen. We kwamen niet meer bij van het lachen, we vonden de ene na de andere, behalve die van onszelf. Wat ook mooi is van de Crailoobaan, zijn de eekhoorns. Vooral als je vroeg gaat, zie je ze in alle soorten.

Bloemen

Ik doe de marketing voor een importeur van luxe rozen. De rozen komen uit Ecuador en Kenia en gaan via de veiling in Aalsmeer heel Europa in. De sierteelt is echt een grote industrie in Nederland. Ons bedrijf is relatief klein. We werken met zijn zessen in een grote loods. Op Spandersbosch ben ik lid van de marketingcommissie. Ik vind het leuk om mijn kennis en kunde in te zetten voor iets maatschappelijks. Omgekeerd leer ik ook zelf weer nieuwe dingen in deze commissie. Zo verdiep ik me nu in het CMS-systeem van de website en probeer ik de maandelijkse nieuwsbrief te professionaliseren.

Thuis

Ik hoop oprecht dat de vereniging blijft doen wat ze doet: mensen op een fijne, toegankelijke manier van de golfsport laten genieten. Als ik met mijn vriendinnen hier speel, voelt iedereen zich gelijk thuis. Ook de kwaliteit van de golfschool vind ik hoog. Als ik dat vergelijk met hoe ik les kreeg in Spanje of op andere plekken, dan steekt onze golfschool er echt bovenuit. Als we in de toekomst nog meer gaan samenwerken, kan het alleen maar beter gaan met de club.

Opgetekend door Celia Noordegraaf

Crailoobaan hole 4/13

Mickey Mouse-baantje

Paul Bär

In maart 2021 kwam mijn zwager als greenfee-speler met mij golfen op de Crailoobaan. Een ervaren golfer uit het noorden van Noord-Holland met een lage handicap en ook wel een beetje bravoure. Terwijl ik, na een onderbreking van 6 jaar, net weer met golfen was begonnen. Hij vond het wel leuk om mij - met m'n (toen nog) handicap 54 - te laten zien hoe je zo'n par-3 baantje moet spelen. Maar wat heeft hij staan zweten. Zo uitdagend als dit 'Mickey Mouse'-baantje had hij nog niet eerder meegemaakt! En zo stil als hij werd, ik nog nooit.

Inderdaad, de Crailoobaan is niet alleen uitdagend maar ook intimiderend door de smalle holes, de hoogteverschillen en de natuurlijke obstakels. CB 5 vind ik persoonlijk de moeilijkste hole omdat de bal altijd nog kan wegstuiteren links de diepte in, ook al sla je prachtig op de green. En als dat gebeurt, kun je een goede score verder wel vergeten.

Sierlijk
Heel anders is het karakter van de Boschbaan. Statig en sierlijk volgen de holes elkaar in het bos op. Ik voel me soms zelfs een beetje nederig dat ik mag spelen op deze prachtige baan. Hole 9 ervaar ik als de moeilijkste. Niet alleen door de afstand en de grote vijver, maar ook door de mensen op het terras die naar je kijken, ook al doen ze dat waarschijnlijk helemaal niet!

Vos
De hole die op de BB de meeste indruk heeft gemaakt is BB 2. In een dienst als marshal zag ik er in alle rust een vos lopen. In levenden lijve had ik er nog nooit een gezien. Wat mooi was dat. Ik zal dat beeld nooit meer vergeten!

Craailoobaan hole 5/14

Mijn eerste birdie

Joke Renckens

Het bijzondere aan Spandersbosch is de club. Het is laagdrempelig, gezellig en leuk om dingen met elkaar te doen. Ik ben gaan golfen omdat we ooit tegen elkaar zeiden, als we te oud zijn voor batminton of hockey kunnen we altijd nog golfen met elkaar. We zijn hier gekomen, ook al is het wel heel moeilijk om hier te spelen. Alles is heel smal en er zijn wel heel veel mooie bomen. Maar als je er eenmaal inzit, is het goed om hier rond te lopen. Mooie paddenstoelen, vogeltjes, het is gewoon een feestje om hier te mogen zijn. En als dan ook de mensen je aanstaan, blijf je hangen. Nu al twintig jaar.

We zijn begonnen als Crailoo-jaarkaarthouder. Eerst een paar leuke holetjes en daarna over de voetbalvelden. Maar niet in het weekend, want dan werd er gevoetbald. Op de hockeyvelden mochten we niet komen als Crailoo-jaarkaarthouders. Nu spelen we op beide banen, vanaf het afschaffen van de inleggelden.

Hole zes van Crailoo erg mooi, daar moet je over een vallei heen en als je de lengte niet hebt kom je in het ravijn en dan moet je zoeken. Het is daar echt een mooi plekje, 's avonds zie je daar in de bosrand reeën staan. Of neem nou zeven van Crailoo, je ziet nooit waar je bal blijft.

Het is gewoon een heel mooie omgeving, en we zijn mee gaan doen om het mooi te houden. Eerst vogelkers snoeien en nu al tien jaar zitten we ook in het groenteam. Het team is belangrijk, ook voor de samenhorigheid en verder is het gezellig om samen bezig te zijn met gelijkgestemde mensen.
Om te zien vind ik Boschbaan zeven de mooiste, om te spelen weet ik het niet. Nou ja, op de derde hole van Crailoo heb ik mijn eerste 'birdie' gemaakt en dat maakt hem voor mij bijzonder.

Crailoobaan hole 6/15

Op de wintergreen

Samuel ,Kaliule

Spandersbosch is een kleine baan, maar erg uitdagend. Ik houd van uitdagingen.
Toen ik nog op school zat, waren ze verbaasd dat ik al kon fietsen. Tja, hoe moeilijker de dingen zijn des te makkelijker zijn ze voor mij en hoe makkelijker hoe moeilijker voor mij. De moeilijkheidsgraad is hier heel hoog. Je moet hier accuraat spelen.
Ik speel meestal de Boschbaan.

Ik vind hole zes van de Boschbaan de mooiste. Het gaat 'up and down', bomen genoeg, course management is nodig, daar kun je nooit in een keer afslaan, en je moet opletten dat je niet in de bunker komt, uitdagend allemaal als je lange slagen wilt spelen.

Toen ik hier voor het eerst kwam, had ik al een driver in mijn tas maar die had ik nog nooit gebruikt. Het was winter, alles was bevroren, we speelden op wintergreens. Ik dacht 'de dood of de gladiolen' en ik heb op hole 6 voor het eerst mijn driver gebruikt. Het ging goed en de bal stuiterde en stuiterde maar door. Ik heb meer dan 200 meter gehaald. Daarna nooit meer zoiets meegemaakt.
Jammer dat er geen foto van is.

Crailoobaan hole 7/16

Golf is zijn lust en leven

Waslo Sweenen

Waslo Sweenen (26) is in 2012 met golfen begonnen. Inmiddels mag de boomlange Waslo zichzelf de speler met de laagste handicap van Spandersbosch noemen. Op dit moment heeft hij handicap 5.4 en zijn doel is 5.0 te halen. Om dat te bereiken is hij vrijwel dagelijks op de baan te vinden. Wat trekt hem in golf en wat is zijn ambitie?

Waslo deed altijd al veel aan sport: zwemmen, judo, tennis, handbal. Leuk, maar het gaf hem niet de nodige voldoening. Via internet ontdekte hij de golfsport en hij bewoog zijn ouders hem mee te laten doen aan een golfkamp in Westerwolde in Groningen in de zomer van 2012. Vol enthousiasme zocht hij direct daarna een golfschool gezocht en stuitte op golfschool Spandersbosch. Toen hij belde voor een pro om les te nemen, kreeg hij Dirk Sandee aan de lijn. Dat bleek een heel goede pro te zijn, met wie het direct klikte. Nog steeds lest Waslo bij Dirk ook al is die inmiddels pro bij de Amsterdamse golfclub. Door veel te oefenen op de drivingrange, haalde hij zijn GVB en kon hij in 2013 lid worden van de vereniging: “Met mijn GVB op zak kon ik eindelijk echt op de baan spelen.” Enthousiast geworden door Waslo, werd ook zijn vader Peter lid.

Oefenen, oefenen, oefenen

Wat doet Waslo om zo’n lage handicap te halen? Regelmatig lessen en heel veel oefenen is het geheim. Waslo speelt zeker vijf keer in de week op Spandersbosch, in de zomer ook ’s avonds. Daarnaast is hij op advies van zijn pro lid van Almeerderhout, waar hij in het weekend speelt. Op die baan oefent hij zijn lange spel, op Spandersbosch het korte spel. Hoe pakt hij het golfspelen aan? Gewoon, hij kijkt naar de lege plekken in het starttijdensysteem en vraagt netjes of hij mee kan spelen. Lukt dat niet, even goede vrienden. Lukt dat wel, dan speelt hij lekker mee.

Fijne club

Waslo vindt Spandersbosch een fijne club. Dicht bij huis. Op de fiets is hij er zo. Er zijn veel leuke mensen om mee samen te spelen. Hij voelt zich altijd welkom. Het leukst zijn de wedstrijden en het samen met anderen spelen. Waslo: “Ik speel graag met mensen die eveneens een lage handicap hebben, zoals Robert van Ooijen of Remco Broekhoff, de secretaris. Af en toe speel ik op Crailoo, samen met mijn golfmaat Thor Konings, maar die baan is eigenlijk te kort voor mij. In een matchplay wedstrijd tegen Remco sloeg ik op hole 1 van de Crailoo een hole-in-one. En op hole 8 ook, tijdens een zondagochtendwedstrijd. Deze zomer ga ik voor het eerst met een team van Spandersbosch meedoen aan de competitie. Omdat ik hier de mensen ken, en zij mij, durf ik dat nu aan.”

Ambitie

“De coronabeperkingen vond ik lastig. Helemaal toen de baan volledig dicht was. Toen heb ik op andere plekken mijn speltechnieken geoefend, bijvoorbeeld op de heide of Kootwijkerzand. Mijn doel is nu handicap 5.0 te halen. Daarna gaan Dirk en ik de doelen weer bijstellen naar reële doelen die voor mij haalbaar zijn. Golfprofessional worden zit er denk ik niet in, maar ik zou wel heel graag werk vinden dat met golf te maken heeft. Het enige jammere van Spandersbosch is, dat er weinig mensen van mijn leeftijd hier golfen. Ik zit nu in de jeugdcommissie en help mee met de voorbereiding van wedstrijden. Hopelijk komen er daardoor meer jonge mensen op Spandersbosch golfen.”

Opgetekend door Celia Noordegraaf

Crailoobaan hole 8/17

Zo vader, zo zoon

Braydon Pieterse

De jongste golfer bij de vereniging is Braydon Pieterse (2011). Hij golft al vanaf zijn achtste en heeft inmiddels handicap 47.4. Belangrijkste reden om te gaan golfen is zijn vader. Zowel vader en zoon vinden het superleuk om op zondagmiddag iets met zijn tweeën te doen. Zijn beide zussen zouden ook wel willen, maar die doen ook al allerlei andere sporten. Golf is vooralsnog een exclusieve vader-zoon-activiteit in huize Pieterse.

“Mijn voornaamste doel is lekker spelen,” zegt Braydon. Hij heeft geen ambitie om prof te worden. De afgelopen jaren heeft hij van verschillende pro’s les gehad: Justin, Pien, Mylan… Soms wordt er door de jeugdcommissie van de vereniging een Texas Scramble georganiseerd, maar meestal speelt hij dus met zijn vader. Eén van de grappigste gebeurtenissen was die keer op hole 8 van de Crailoobaan, toen hij volgens zijn vader véél te hard chipte. Maar de chip ging erin! Van een afstand van 30 meter! Of het ook wel eens tegenzit in het spel? Ja, heel vaak, zegt Braydon, maar dan moet je toch gewoon verder.

Hoe zit met de golfregels? Zijn die niet lastig om te leren? Tijdens het regelexamen lazen de oudere kinderen de vragen voor, vertelt Braydon, en gaf hij daarna het – goede – antwoord. Volgens Justin is Braydon een regelmagneet, zo goed kent hij de regels. Vader Kevin vertelt, dat hij door de baan spelenderwijs over de regels vertelt en Braydon ze op die manier kennelijk heel goed onthoudt.

De driver is Braydon’s favoriete stok. “Daar kan ik wel 90-100 meter mee slaan. Ook de 9 gebruik ik veel”, vertelt hij. Braydon’s vader kocht zijn set voor vijf tientjes bij de golfschool. Later kwam er nog een driver bij van de Decathlon. Binnenkort zullen er wel langere stokken moeten komen, als hij nog beter gaat slaan of heel hard gaat groeien. In maart beginnen de lessen weer. Tot die tijd lekker samen spelen op de Crailoobaan en soms op de Boschbaan. Vanuit Baarn ben je er zo!

Opgetekend door Celia Noordegraaf

Crailoobaan hole 9/18

Het ecoduct

Ad Zuidgeest

De herfst is begonnen, het blad aan de bomen begint te verkleuren. Ik kijk op hole 6 vooruit en vanaf hole 7 terug naar het ecoduct. Soms, in de ochtend, is het nog een beetje mistig en hangt er een dekentje van nevel boven de vijver en de bosrand. Een andere keer schijnt een late avondzon op het ecoduct waardoor de boomkruinen in lagen te zien zijn: de groene naaldbomen en het geel en bruin van de loofbomen. Een paartje grote bonte spechten houdt me gezelschap, een grote zilverreiger staat roerloos bij de rand van het water.

Ik sla mijn approach naar de green van hole 6. Teveel naar links is out of bounds, teveel naar rechts en ik lig in de bunker of in de waterhindernis. Gemakkelijk is het niet, maar wel mooi.

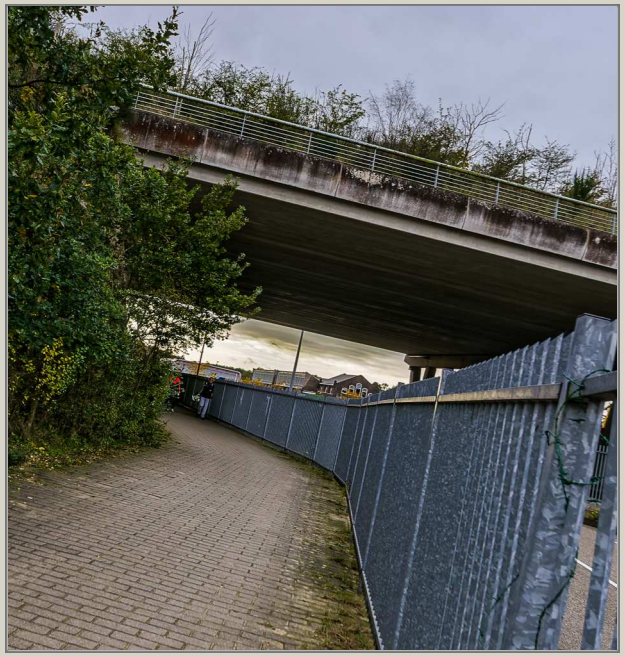

ecoduct

Golfen 2019-2021

Spandersbosch

PROEF JE

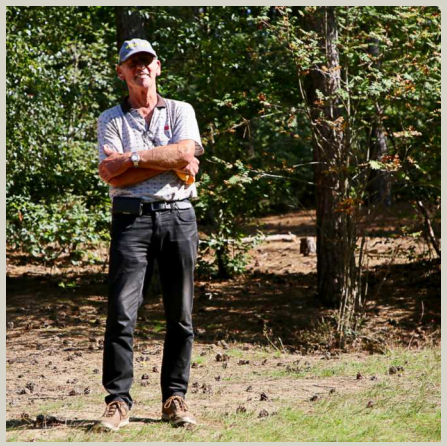

Uitgelicht

Ton Visser, Thecla van de Endert,
Jan Plouvier en Chris Oosterhuis (†)

Uitgelicht

Een vereniging is mensenwerk. Mensen komen op het idee om samen te gaan golfen en nemen het initiatief voor een vereniging. Mensen zetten hun schouders onder de bouw van een nieuw clubhuis. Mensen steken de helpende hand uit als het moeilijk wordt. Mensen brengen initiatieven tot bloei.
De afgelopen veertig jaar hebben vele mensen zich ingezet voor Golfpark Spandersbosch. In besturen, in commissies, als vrijwilliger. Het is onmogelijk om die allemaal te noemen, al was het alleen maar omdat niemand het totale overzicht heeft.
We lichten er hier een paar uit, die symbool staan voor iedereen die zich inzet voor de vereniging.
Elk jaar is het op de eerste zaterdag van november Vrijwilligersdag en huldigen we alle ruim 150 vrijwilligers die actief zijn op het park. Elk jaar benoemen we ook de Vrijwilliger van het Jaar. In 2021 was dat Jan Plouvier. Daarom staat hij in dit boek.

Wie het verleden niet eert
Verliest de toekomst,
wie zijn wortels vernietigt
kan niet groeien.

Een citaat van schilder en architect Friedensreich Hundertwasser (1928-2000), dat aanspoort om je bewust te zijn van het verleden.

Daarom worden in dit lustrumboek ook een aantal mensen uitgelicht die belangrijk zijn (geweest) voor de geschiedenis van het park. Ton Visser, die als bestuurder onvermoeibaar heeft gewerkt aan de vernieuwing van het park aan het begin van de 21e eeuw. Chris Oosterhuis, die als penningmeester zich heeft ingezet om het park weer financieel gezond te maken. Thécla Endert, die er onder andere voor heeft gezorgd dat ook mensen met een handicap de baan op kunnen door gebruik te maken van een handicart.

Op dit moment maakt de vereniging een bloeiperiode door. Dat is niet altijd zo geweest, blijkt wel uit de verhalen. Laten we zuinig zijn op wat we hebben en onze voorgangers dankbaar zijn voor wat ze voor de vereniging hebben betekend.

Jan Lancker en Jan Plouvier

Ton Visser
voorzitter golfbestuur 1994-2005
Verslaafd aan golf

Ton Visser kwam met golf in contact via zijn werk. Enkele van de grote automerken waaraan hij als organisatieadviseur verbonden was, hadden een golf community voor hun relaties. Hij speelde op dealer- of klantendagen en werd er al heel snel goed in. Zo goed zelfs dat hij in 1992 mee mocht doen aan de Mercedes Benz- Trophy World Final in Heidelberg en tweede werd. In datzelfde jaar was hij lid geworden van Be Fair Golf. Dat was toen nog geen aparte vereniging, maar een afdeling van hockeyvereniging Be Fair.

"Er werd gegolfd én gehockeyd op dezelfde velden. In de hoeken en midden op de velden waren greens gemaakt. De golfers konden golfen als de hockeyers van het veld af waren. Natuurlijk gaf dat wel eens gedoe. Hockeywedstrijden liepen uit of tijdens golfwedstrijden gingen de hockeyers inlopen en stonden er nog goals naast een green. Ook het clubhuis werd gedeeld. Daar heerste in het seizoen echt een hockeysfeer. Als er meerdere hockeyteams binnenkwamen, werden de tassen en sticks neergegooid en tafels aaneen geschoven. Meerdere kratten bier werden aangerukt. In die wat ruige sfeer voelden de golfers zich wel eens ondergesneeuwd," vertelt Ton Visser smakelijk. Maar in de zomer had golf het rijk alleen. Helemaal toen golf een eigen blokhut kon plaatsen.

Ledenstop?
De golfsport zat in de jaren '90 in de lift. Van 300 leden groeide de club al snel naar 500 leden en op de latere ALV's werden hele discussies gevoerd over een ledenstop. Be Fair fuseerde met Kameleon en er ontstond een nieuwe sportvereniging Omni met drie aparte verenigingen: hockey, tennis en golf. Ton Visser werd voorzitter van de golfvereniging. De samenwerking verliep niet altijd even harmonieus.

Er was gedoe over entreegelden en de speelrechten omdat hockey graag een 2e kunstgrasveld wilde. Intussen werd er ook gegolfd bij de buurman op Crailoo. Daar lagen dus uitbreidingsmogelijkheden. De golfvereniging wilde het liefst zelfstandig door en Crailoo erbij trekken. De Openbare Golfbaan Crailoo (OGC) werd geëxploiteerd door Bob Krone, die zijn goedlopende bedrijf inclusief speelrechten wel wilde verkopen. Ook het Goois Natuur Reservaat (GNR) wilde liever een aaneengesloten golfbaan in de natuur in combinatie met de aanleg van het nieuwe ecoduct. De aanleg van het nieuwe golfpark, de bouw van het nieuwe clubhuis, de verhuizing en de overname van OGC vergden een totale investering van drie miljoen. Waar moest dat geld vandaan komen?

Lening
Deels bij de bank, deels bij de leden. Alle toenmalige leden leenden in tussenstappen € 3000,- aan de daarvoor opgerichte stichting. Ton Visser: "Het was toen nog hosanna in de golfsport. We hadden een businessplan gemaakt, dat ervan uitging dat deze achtergestelde leningen op termijn aan de leden zouden kunnen worden terugbetaald. Niets bleek minder waar. " De animo voor de golfsport daalde. Menige golfbaan ging op de fles en banken werden steeds minder happig op het financieren van golfcomplexen. Tot twee keer toe moest ik als voorzitter terug naar de leden om meer geld op te halen, omdat de bank meer eigen vermogen eiste".

Clubhuis
Tot op de dag vandaag staan de geleende bedragen op de balans van Golfvereniging Spandersbosch als eeuwig achtergestelde leningen en vormen voor sommigen nog steeds een gevoelig punt. Het waren allesbehalve makkelijke jaren, zo blijkt uit het verhaal van Ton Visser. Er zat van alles tegen met vergunningen en de plek waar het clubhuis zou komen. Daar waar nu de greenkeeperloods staat bevond zich het clubhuis van de korfbalclub met een eigen speelveld precies in de dog-leg van onze huidige hole 9. Korfbal wilde niet vertrekken en had nog 14 jaar speelrecht. Bovendien stond er een grote bomenrij die niet gekapt mocht worden én oordeelde de bank dat de doorgaande weg te veel geluidsoverlast gaf. De huidige plek had aanvankelijk niet de goedkeuring van GNR. Gelukkig had Ton Visser een goede relatie met de rentmeester Henk Korten, waardoor het clubhuis toch kon worden gebouwd. Het GNR heeft veel betekend voor de aanleg van de baan inclusief de overname van het huis van Bob Krone dat in de weg stond om het zandlichaam van de natuurbrug te kunnen bouwen.

Gezond
In zijn voorzittersjaren was Ton Visser vrijwel dagelijks op de baan te vinden, niet alleen als bestuurder maar ook als klusjesman. Bijvoorbeeld om het oude clubhuis van OGC op te knappen, want 'daar moesten we nog best een tijd mee doen, totdat het nieuwe clubhuis klaar was'. Waar kwam die passie voor de baan vandaan? "Tja, ik ben gewoon verslaafd aan deze baan. Lekker in de natuur buiten zijn. Meedoen aan de clubkampioenschappen. Tegenwoordig doe ik niet meer mee aan wedstrijden, maar ik golf nog wel twee keer in de week met mijn golfmaten." Wat wenst Ton Visser de vereniging toe voor de komende jaren? Een financieel gezonde positie, is het antwoord. In de golfsport kan het verkeren. Het gaat nu goed. "Ik hoop van harte dat deze trend doorzet en dat er voldoende geld is om de baan mooi te houden!"

Opgetekend door Celia Noordegraaf

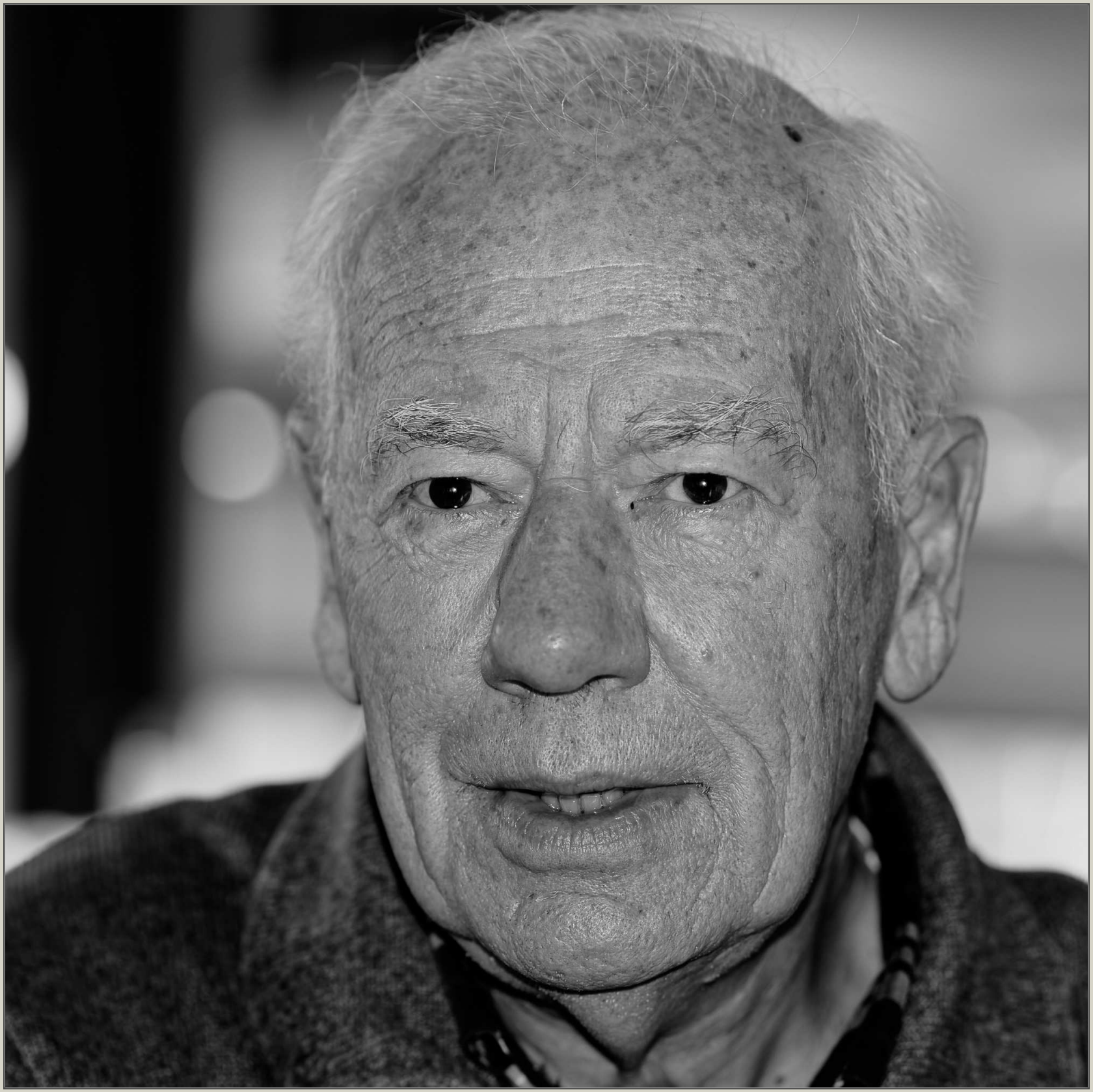

Thécla Endert
handicartconsul sinds
Alles verandert, maar de solidariteit blijft

We stonden vanaf november ’99 op de wachtlijst en konden pas in januari 2001 lid worden van Spandersbosch. Zoveel animo was er toen voor de golfsport. In die tijd speelden we op de hockeyvelden en al snel ook Crailoo, waarmee we fuseerden. We waren op het idee gekomen om te gaan golfen, doordat we een folder in de bus kregen van twee pro’s. We hadden altijd veel gehockeyd, maar dat ging door een blessure niet meer. Remko van Woerkom en Hans Erik Sterken boden cursussen aan van 10 lessen voor tien personen. Erik (manlief) en ik schreven ons daarvoor in en we leerden al snel veel mensen kennen. In dat oude OGC-clubhuis heerste echt een familiesfeer. En het eten was heerlijk!!

Elke zondagochtend waren er zogenaamde non-handicapwedstrijden. Dat waren wedstrijden voor mensen die nog geen handicap 36 hadden, waarbij je allerlei uitleg kreeg over de regels. Superleuk, waardoor je er snel tussenkwam en je handicap verbeterde. Een beetje vergelijkbaar met de Rabbit Rondes die we nu hebben. Ook de zomeravondwedstrijden waren geweldig.

De toeloop was altijd gigantisch. Twee avonden per week zat het helemaal vol, met heerlijk eten na afloop. John de Boer, de beheerder van het oude clubhuis, kon heel goed koken. In 2006 werd het nieuwe clubhuis geopend, ik herinner me een geweldig feest met twee parapentes landend op de green van hole 9.

Handicartconsul
De eerste handicart kwam er in 2002. Phyllis Sträter was toen handicartconsul en had alles geregeld. In 2003 nam ik het van haar over. De belangrijkste taak van de handicartconsul is ervoor te zorgen dat er genoeg geld binnen komt voor de jaarlijkse afdracht aan de Stichting Handicart. De Stichting levert de karren en zorgt voor jaarlijks onderhoud en eventuele vervanging, de vereniging zorgt voor de stalling. Jaarlijks moet € 1500,- worden afgedragen per kar. Inmiddels hebben we vijf karren, wat betekent dat we € 7500,- bij elkaar moeten sprokkelen. Dat gebeurt onder andere door middel van de jaarlijkse handicartwedstrijd. Tegenwoordig is deze wedstrijd onderdeel van de golfweek eind augustus.

Hartverwarmend
Wat ik nog altijd hartverwarmend vind, is de bereidheid van leden om mee te doen en geld op te halen voor de handicart. We hebben een flink aantal vaste donateurs en bij de handicartwedstrijd brengen de veiling en de loterij altijd veel geld op. Vorig jaar waren we 2e en dit jaar zijn we 3e qua opbrengst landelijk gezien. Er verandert veel op Spandersbosch, maar die onderlinge solidariteit is blijvend.

Feest
Wat er veranderd is, is de houding tegenover de wedstrijden. Vroeger waren de clubkampioenschappen een feest. De strokeplaykampioenschappen duurden vier dagen (twee zaterdagen en zondagen) en voor de prijsuitreiking was iedereen gedoucht en mooi aangekleed. Tijdens de finale liepen supporters met de finalisten mee en belden de laatste ontwikkelingen naar elkaar door. Beelden zoals je die nu ziet bij de Ryder Cup en andere golfwedstrijden op tv. Dat is nu niet meer zo. Toen ik zelf voorzitter van de wedstrijdcommissie was (2016 t/m 2019) kwamen dat soort taferelen al niet meer voor.

Hert
In 2006 vierden we het 25-jarig bestaan van de vereniging. Ik heb toen op verzoek een bronzen hert gemaakt als wisseltrofee voor de maandbekerwedstrijden. Boetseren is een hobby van me. Elke week ga ik op donderdagmiddag boetseren in Naarden Vesting. Boven de open haard in het clubhuis hangt een reliëf van het clublogo dat ik heb gemaakt. Er zijn verschillende clubleden die schilderen, boetseren, beeldhouwen, fotograferen of anderszins kunstzinnig bezig zijn. Het zou leuk zijn om in het lustrumjaar een expositie in te richten. Uiteindelijk gaat het in een vereniging om de dingen die je met elkaar doet. Golfen is heerlijk, golfen met mensen met wie je dingen deelt en met wie het klikt is nog fijner! Thécla was Vrijwilliger van het Jaar 2020.

Opgetekend door Celia Noordegraaf

Jan Plouvier
Vrijwilliger van het Jaar 2021

Bij Golfvereniging Spandersbosch zijn heel veel vrijwilligers actief. Ruim eenvijfde van de leden draagt bij aan de groei en bloei aan het park als marshal, lid van het groenteam of als lid van één van de vele commissies die het park rijk is. Elk jaar wordt één van de vrijwilligers uitgeroepen tot Vrijwilliger van het Jaar. In 2021 ontving Jan Plouvier de wisselbeker. Wie is Jan Plouvier en wat heeft hij zoal gedaan voor de club?

“Rond 2010 ben ik gestopt met werken en ben ik kaarthouder geworden”, vertelt Jan Plouvier. “Ik golfde al wel en wilde dat nu meer gaan doen. Ik koos voor de Crailoobaan, omdat ik daar de bal nog goed kan volgen. Op de Boschbaan raak ik mijn bal altijd kwijt, omdat ik een oogprobleem heb. En ik vind het heerlijk om op zomeravonden in mijn eentje een ronde te lopen op de Crailoobaan en te genieten van de prachtige natuur.”

Actief

Jan Plouvier was tijdens zijn werkzame leven marketingdirecteur van een reisorganisatie. Hij reisde al veel, maar na zijn pensioen reisde hij nog veel meer. Hij sloot zich aan bij de PUM, een organisatie die ervaren managers uitzendt naar mkb-bedrijven in ontwikkelingslanden en opkomende markten om ze te helpen groeien. Als PUM-expert kwam hij op heel veel plekken in de wereld terecht. Ook lokaal zat hij niet stil. Zo werd hij vrijwillige boswachter bij Natuurmonumenten en organiseert hij natuurwandelingen door het Gooi. Daarnaast is hij voorzitter van een bewonersvereniging in Hilversum en vrijwilliger in theater Spant!.

Groen

“Mijn eerste vrijwilligersfunctie bij Spandersbosch was marshal”, vertelt Jan. “Daarna sloot ik me al snel aan bij het groenteam en ook werd ik hole-ouder van Crailoobaan 1 en 2. Als hole-ouder let je wat extra op een bepaalde hole en zorg je dat die er altijd spic en span uitziet.” Het groenteam is elke woensdagochtend actief tussen half tien en twaalf. Het team knipt heggen, ruimt takken en bladeren op en doet tal van andere zaken waar de greenkeepers niet aan toe komen. Soms is het werk niet helemaal klaar om twaalf uur. Dan maakt Jan het nadien nog even af. Samen met Jan Lancker vormt hij het technisch team op Spandersbosch. Samen hebben ze gezorgd voor een flinke upgrade van de paden onder meer door het aanbrengen van slieten en grauwacke, een natuurlijk materiaal waardoor de paden nu halfverhard zijn en minder snel wegspoelen. Kortom, Jan is de titel Vrijwilliger van het Jaar meer dan waardig.

Trots

Hoe ziet Jan Plouvier de toekomst van Spandersbosch? In zijn ogen is het een goede zaak dat kaarthouders in de toekomst ook leden van de vereniging zijn. Zo ontstaat meer cohesie op het park. De Crailoobaan is een prachtig parcours, waar nota bene het Nederlands Kampioenschap par-3 op wordt gespeeld. Leden van Spandersbosch moeten trots zijn op beide banen. “En het zou fijn zijn, als leden alert zijn op het onderhoud van de baan. Meld het als je ziet, dat er een bordje stuk is. Repareer die pitchmarks. Hark die bunker aan en pas op dat je er niet via de hoge kant uitklimt. Dan blijft ons golfpark mooi.”

Eerdere Vrijwilligers van het Jaar

1996 Cees vd Kwast	1997 Jan IJben	1998 Phyllis Sträter
1999 Rein Jansen	2000 Ignace Poelman	2001 Marijke ter Hart
2002 Damien Bridié	2003 Ad Hogema	2004 Monique Alberts
2005 Roel Bokelman	2006 Chrisje Vrij	2007 Rob Ypenburg
2008 Irene Schild	2009 Ans de Rooij	2010 Kees Kok
2011 Marshalcommissie	2012 Hanneke Niekus	2013 Robbert Vrij
2014 Ruud Töller	2015 Magda van Otich	2016 Lucas de Rooij
2017 Greenteam & Klavertje Vier	2018 Jan Hoekstra	2019 Jan Lancker
2020 Thécla Endert-Willems		

Opgetekend door Celia Noordegraaf

Chris Oosterhuis (†)
penningmeester 2007 – 2020

Chris Oosterhuis was lid van Spandersbosch vanaf juli 1992 tot zijn overlijden in oktober 2020. Zijn betekenis voor de vereniging was groot, vooral nadat hij in 2005 met pensioen ging. Hij adviseerde en hielp het bestuur bij de onderhandelingen over de financiering voor de bouw van clubhuis en de baanaanleg. In 2007 werd hij penningmeester van de Golfclub en twee jaar later penningmeester van de Stichting. Sindsdien zette hij zich enorm in om de Club en de Stichting van de financiële afgrond te redden. Hij was ook een actieve golfer. Zo vormde hij met een achttal heren een 'dinsdagmorgen-groep' die naast Spandersbosch op vele andere banen speelde. Hij werd een enthousiaste Nobra competitiespeler, waarmee legendarische competitiedagen werden beleefd.

De aanleg van het nieuwe Golfpark, door de komst van de natuurbrug, én de bouw van het clubhuis in het begin van de 21e eeuw kostte veel geld, dat voor een groot deel door achtergestelde leningen van de clubleden moest worden gefinancierd. Vanwege fiscale redenen werd in 2000 een Stichting opgericht voor alle investeringen in en exploitatie van het Golfpark Spandersbosch. Vanaf 2008, onder nieuwe statuten, legde deze Stichting verantwoording af aan die leden die leningen verstrekt hadden, de zgn. Vergadering van Participanten (VvP).

Financiële perikelen

Na opening van de nieuwe banen en clubhuis ging het met het Golfpark jarenlang financieel slecht. Te veel nieuwe baancapaciteit in Nederland betekende scherpe prijsconcurrentie. Ledenaantallen en greenfee inkomsten daalden. Met moeite kon de Stichting aan haar financiële verplichtingen voldoen. Terugbetaling van de leningen aan leden als zij vertrokken was niet mogelijk, mede omdat vanaf 2007 geen nieuwe lid een lening verstrekte (een essentiële voorwaarde). Zelfs entreegeld werd na een paar jaar afgeschaft omdat het een te hoge drempel voor potentiële leden was. Daarom werden vanaf 2012 door de Stichting en Vergadering van Participanten meerdere besluiten genomen om terugbetaling van de leningen eerst uit te stellen, ook bij overlijden en uiteindelijk de leningen eeuwigdurend te maken.

Rustiger vaarwater

Chris Oosterhuis was een aimabele man, die door zijn rustige uitstraling en milde humor iedereen voor zich wist te winnen. In zijn werkzame leven had hij een belangrijke rol gespeeld bij het beheer van de financiën van C&A, het internationaal toonaangevende modebedrijf van de familie Brenninkmeijer. Met andere woorden, in financieel opzicht wist hij van wanten. Chris Oosterhuis wist de financiën van de Stichting en de Vereniging in rustiger vaarwater te brengen. Wanneer er grote financiële problemen waren, vond hij vaak een potje om een noodzakelijke reparatie of voorziening te financieren. In 2009 stapte hij over naar de Stichting en werd daar een van de voorvechters voor een andere structuur van stichting en vereniging.

Overzicht

Als penningmeester had hij een belangrijke rol. Niet in het minst door overzicht te bieden. Bestuurslid Hans den Breejen die in 2014 aantrad: "Chris bracht de financiën nauwgezet in kaart met behulp van geweldige excel-sheets. Met zijn overzicht van de greenfee-inkomsten werken we nog steeds." Dat was nodig, omdat de leden van de vereniging vaak weinig inzicht hadden in de kosten die het onderhouden van een golfbaan met zich meebrengen. Chris kon daar achter de schermen behoorlijk boos over worden. Vóór de bühne bleef hij de beminnelijkheid zelve. Hij zorgde dat de financiën klopten en waar dat soms nodig was, trok hij zijn eigen portemonnee. Chrisje Vrij die samen met haar man Robbert Vrij nauw met hem bevriend was: "Chris was een warme, lieve man die een open oor en oog had voor zijn clubgenoten. Je deed nooit vergeefs een beroep op hem. Hij heeft veel voor de vereniging betekend door zijn niet aflatende energie en zorg voor Club en Stichting."

Opgetekend door Celia Noordegraaf

Bestuur

Golfvereniging Spandersbosch

Bestuur met Arvid Gustafsson in het midden

Basis op orde, Spandersbosch doen bruisen

In januari 2021 trad een nieuw bestuur aan bij de splinternieuwe Golfvereniging Spanderbosch. Er wordt weliswaar al veertig jaar gegolfd op het park, maar niet altijd in dezelfde bestuurlijke constellatie. Zoals uit verschillende verhalen in dit lustrumboek blijkt, zijn we gestart als een afdeling van hockeyvereniging Be Fair. Op een gegeven moment maakte de financiële situatie het wenselijk om de exploitatie van het park onder te brengen in een Stichting. De vereniging hield zich bezig met de leden en het golfspel, de Stichting met de rest. In 2020 kwam aan deze situatie een einde. Door een fusie is een nieuwe vereniging ontstaan die integraal verantwoordelijk is voor alles wat er op het park gebeurt.
Volop ruimte voor nieuw elan!

Onder het motto 'basis op orde, Spandersbosch doen bruisen' is het nieuwe bestuur voortvarend van start gegaan. Basis op orde houdt in dat de bedrijfsvoering op verschillende manieren wordt geprofessionaliseerd. Zo wordt het achterstallig onderhoud op de banen aangepakt en gewerkt aan een financieel gezonde vereniging. Dat betekent onder meer dat de brasserie van een *bleeder* een *feeder* gaat worden. Ook wordt geïnvesteerd in een betere samenwerking met de golfschool. Het doel is één gezicht naar buiten te zijn: een laagdrempelige vereniging die activiteiten ontplooit voor verschillende typen golfspelers.

Op dit moment maakt de vereniging een bloeiperiode door. We hebben veel nieuwe, ook jongere leden mogen verwelkomen en willen er alles aan doen om die te behouden. Dat betekent dat het bestuur ook initiatieven wil aanjagen die tegemoet komen aan de wensen en behoeften van nieuwe doelgroepen.

Het lustrumjaar is wat dat betreft een uitstekende aanleiding om nieuwe dingen uit te proberen. Een goede begeleiding van beginnende golfer naar ervaren golfer is cruciaal. Daarbij hebben zowel de golfschool als de vereniging een belangrijke rol.

Het is van belang dat beginnende golfers les blijven nemen en door de vereniging worden begeleid is alles wat met het spel samenhangt: wedstrijdvormen, etiquette, baanregels etc. Ook is het belangrijk dat nieuwe golfers andere golfers leren kennen om mee te spelen. Samen met de golfschool wordt hier een heel programma voor ontwikkeld.

Golf & business gaan prima samen. Zeker nu thuiswerken een vlucht heeft genomen, is het een stuk makkelijker geworden om de golfsport te combineren met een baan. *Early bird* rondes gevolgd door een lekker ontbijtje in de brasserie komen tegemoet aan de behoefte van deze groep. Ook wordt in het lustrumjaar nieuwe invulling gegeven aan het bedrijfslidmaatschap. Voor ondernemers komen speciale events, die aansluiten bij wat hen boeit.

Bij de golfschool op golfpark Spandersbosch kun je je als golfer ontwikkelen. Zowel beginnende als gevorderde spelers kunnen daar terecht om inzicht te krijgen in hun sterke en zwakke punten, hun vaardigheden te verbeteren en hun spel naar een hoger niveau te tillen. Naast een technische vaardigheid is golf echter nog zoveel meer:
- Je krijgt te maken met allerlei omgevingsfactoren: hindernissen, obstakels, out-of-bounds;
- Je krijgt te maken met sterk wisselende omstandigheden: de jaargetijden, het weer, de baan zelf;
- Je ervaart dat er druk op je staat: achterop komende flights, een belangrijke wedstrijd;
- Je weet dat de kans op falen – een mislukte slag – op de loer ligt.

Behalve op je techniek, doen deze kenmerken een beroep op je geestelijke fitheid. Veel draait om ontspanning en concentratie. De Spandersbosch Academy besteedt aandacht aan alle niet-technische aspecten van het golfspel. Je ontmoet mensen die op de een of andere manier je golfleven verrijken. Dat kan zijn door middel van een interessante lezing over de mentale aspecten vn het golfspel, golf en voeding of golf en fitness. Of een excursie die je ogen opent voor de natuur op het golfpark waar je regelmatig aan voorbij loopt. Alles is mogelijk, mits interessant voor golfers op Spandersbosch. In het lustrumjaar wordt gestart met zes bijeenkomsten.

Zo staan er het hele jaar diverse activiteiten op stapel die Spandersbosch doen bruisen met hopelijk voor elk wat wils.

In het meerjarenplan 2022-2026 dat op de Algemene Ledenvergadering van mei 2022 wordt vastgesteld, staan de plannen voor de komende jaren. In onze visie moet de golfsport toegankelijk zijn voor iedereen. Doordat we zoveel betrokken vrijwilligers hebben, kunnen we de prijzen aantrekkelijk houden. Golfvereniging Spandersbosch maakt golf toegankelijk voor een breed publiek.

Dat betekent dat we ook groepen willen aanspreken die traditioneel wat minder makkelijk toegang tot golf hebben. Om op de langere termijn relevant te zijn, is het van belang om te vernieuwen. Jongere doelgroepen te binden, ook aantrekkelijk zijn voor vrouwelijke golfers, inspirerend voor ondernemers. Golf is een gezonde sport die tot op hoge leeftijd beoefend kan worden. Om die reden gaat ook veel aandacht uit naar het behoud van leden. Oudere leden willen we zo lang mogelijk binden. Kortom, voor 2022 ligt de focus op ledenbehoud, het blijven boeien van gastspelers, het organiseren van kleinschalige evenementen en het aanspreken van ondernemers om actief te zijn op het golfpark.

Hans den Breejen, Geert Willemze, Celia Noordegraaf, Peter Repko, Theo Hoekstra, Remco Broekhoff, Marianne Verhaart.

Wie is wie in veertig jaar Spandersbosch

De oprichters "de 8 Betskes"

Stance Hermans

Angélique Nieuwe Weme

Truus Krens

Friedje Jaartsveld

De greenkeepers

Luuk de Jong tot 2004

Olaf Langendorff (hoofdgreenkeeper)

en Ron Blankenstein vanaf 2004

De golfschool

Tom de Booij

Hans-Erik Sterken 1988 – 2001

Remco van Woerkom

Eric Haars (Huidige eigenaar Golfschool)

Het clubhuis

Willem Vrolijks (Pachter Be Fair, o.a. ook verantwoordelijk voor alle opstallen en het terreinonderhoud)

John de Boer (Beheerder Clubhuis Openbare Golfbaan Crailoo)

Handicartconsul

Phyllis Sträter (2002)

Thécla Endert (vanaf 2003)

Golfcommissarissen

Henk Oude Reimer (1981-1984)

Jan Kerstens (1984)

Jan Willem Heslenfeld (1984-1986)

Ruud Slaghek (1986-1990)

Pieter van Calcar (1990-1994)

Verenigingsvoorzitters

Ton Visser (1994-2005)

Frits van Wesemael (2005-2008)

Nicolet Groen-Lamaker (2008-2009)

Erik Endert (2009-2013)

Riekus Hatzmann (2013-2018)

Remco Broekhoff (2018-2021)

Celia Noordegraaf (2021-heden)

blurb
Designed using Adobe Photoshop Lightroom